زما د مینې نه توبه ده !

لیکوال: انجنیر ستانه میر زهیر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه

.

پيښې د ژوند د شيبېو سره ملګرې وي ، پيښه كيداى شي زموږ د هيلې او اميد سره سمه او په زړه پورې وي او كله هم كيداى شي زموږ د هيلو خلاف له دردونو او ويرونو ډكه وي.
د پيښې نه كيسه جوړيږي او د كيسې سره مينه او علاقه د انسان په خټه كې اغږل شوي ده. ځكه خوله پخوا زمانو راهيسې د كيسو د اوريدلو او لوستلو لړۍ روانه ده. پخوا به كيسې ډيرې اوږدې وى چې د مشهوروكيسه ويونكوله خوا به د ډيرو خلكو په منځ كې ويل كيدې خودزمانو په اوږدو كې د انسان مصرفيتونه زيات شوي او د اوږدو كيسو داوريدو حوصله كمه شوې ده ، ځكه خو داوږدو كيسو ځاى وروورو لنډو كيسو ونيوه.
په دې ټولګه كې ما هڅه كړې چې د خپل ژوند ځنې ليدلې او ځنې هم اوريدلې پيښې د خيال په مټ دڅو لنډو او طنزي كيسو په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته وړاندې کړم . همدا رنګه هڅه مې کړې چې یو دوه کیسې د سنفکشن په بڼه ولیکم . سنفکشن هغه کیسې دي چې په موجوده وخت کې یو خیال وی خو دا خیال کیدای شي د ساینس پوهانو په مرسته په راتلونکي وخت کې عملي بڼه خپله کړي.

په دویمه برخه کې مې هڅه کړې چې په لږو ټکو کې ستریپیغام د ادبي طرحو په بڼه د خپلو لوستونکو سره شریک کړم.دا چې په دې برخه کې به زه څومره بریالی یم ، دا قضاوت به لوستونکو ته پریږدو . مننه

انجنیر ستانه میر زهیر

24-03-2010 _ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار له وېرې .... ؟؟؟

مور خپل دولس کلن زوي انارګل ته په لوړ غږ وويل:
ـ اناره ،وا اناره زويه تاته وايم ، چابکه راشه چې غوا درته خلاصه کم.
انارګل په بيړه راغی او په خپله ماشومانه لهجه يې ، په عذرو زاريو داسې وويل::
ـخير دی مورې ، داختر ورځې دي ، نن هم په کور کې وابښه ورته واچوه ، سبا به يې د وخته بوځم ، ښه مورې !؟
مور يې په داسې حال کې چې غوا يې له موږي نه خلاصوله ، لږه ټکنۍ شوه ، زړه نا زړه يې وويل :
ـ څه درته ووايم زويه !، که پلار دې خبر شي چې نن دې بيا هم غوا سارا ته نه ده بيولې ، ژوندی به دې پرې نهږدي.
ـخير دی مورې ، ته يو ځل ورته ووايه ، هغه بيا څه نه وايي...
مور يې زړه وربانديې وسوځيده، خلاصه کړې غوا يې بيرته په موږي پورې وتړله ، او بيا يې انارګل ته مخ ورواړاوه:
ـ ښه ده زويه ! چې ته وايې نن دې هم په کور ولاړه وي خو پام دې وي چې سبا ګوره بيا دا انې بانې ونه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل چې د مور دا خبره واوریده بې اختیاره یې له خولې نه د خوشالۍ یوه کړیکه ووتله ، غوښتل یې په یوه منډه له کوره ووځي او خپلو همځولو ته ځان ورسوي .څو قدمه چې مخکې لاړ ، نا څاپه یې پلار د کلا په لویه دروازه را ننوت .انارګل له ویرې لکه وچ لرګی په ځای ودریده .
پلار یې د تل په شان انارګل ته له غوسې نه په ډکه لهجه وویل :
ـ د ځناور بچیه ! غوا تراوسه په کور کې ولاړه ده ، او ته خوشې په خوشې ګرځې ...؟
انارګل له ډیرې ویرې هیڅ ونه ویل ، یوازې یې خپلې مور ته په دې تمه غلي غلي کتل چې هغه یې ځواب ووایي.
موریې چې د انارګل زیړ او زبیښلی رنګ ته پام شو په وروغږیې د هغه په پلوی وویل :
ـ خیرد ی سړیه ! ماشوم دی ، د اختر ورځې دي ، ټول همځولي یې په دکلي په میدانۍ کې لوبې کوي ، پریږده چې دی هم ورشي ، ماته یې ډیرې زارۍ وکړی ، پام دې وي چې څه ورته ونه وایې .....
پلار یې چې دا خبره واوریده نو په ډیره غوسه یې خپلې ښځې ته وویل
ـ دا هلک ستا د لاسه وران شوی، ستا دلاسه ! پخوانیو ویلي دي :
چېرته چې ډب نه وي ، هلته ادب نه وي
او ددې خبرې سره سم یې د انارګل په مخ داسې څپیړه حواله کړه چې د چا خبره غږ یې په لسم کلي هم اوریدل کیده .
.انارګل خوارکي له ډیره درده یوه سخته کړیکه وکړه خو د پلار له ویرې بیرته غلی شو ، ژر ژر یې له سره لویدلې خولۍ له ځمکې راپورته او له خاورو وڅنډله ، په داسې حال کې یې غوا له کوره وویستله چې دوړو وړو سلګیو سره یې له سترګو مړې مړې اوښکې هم روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړا ژړا کې غوا د غره لمنې ته ورسوله . غوا څريدله او خپل وانښه يې خوړل. خو دانارګل د زړه نه يوازې خدای خبر و . يوې غتې تيږې ته يې ډډه ولګوله ، دخپلو ماشومانه فکرونو په لوی سمندر کې لاهو شو ، کله به ورته په کلي کې د خپلو همځولو لوبې سترګو ته ودريدې او کله به ورته د خپل پلار ځپيره... ، په همدې چرتونو کې ډوب و چې خو ب پرې خپلې وزرې وغوړولې . ورو يې يوه وړه تيږه خپل سرته کيښوده او په کراره کراره په درانه خوب ويده شو

غرمه مهال چې له خوبه راپورته شو . په بيړه يې د خپلې غوا په لور وکتل ، خو له بده بخته د غوا درک نه و. د ليوني غوندې يې کله يوې خوا او کله بلې خوا منډې ووهلې خو بيا يې هم درک ونه لګيده .

ډير وارخطا شو ، حيران و چې څه وکړي د غره نه سمې ته راښکته شو په لويه لار کې ودريده ، ديوه او بل نه به يې يوازې همدومره پوښتل:

ـ ماما زما غوا دې نه ده ليدلې ؟

خو هر چا به ورته يوازې د نه ځواب ورکاوه . له ډيرو پوښتنو وروسته يوه تن ورته وويل:

ـ وراره ګله ، ځان مه ستړی کوه ، په دې ورځو کې غله ډيرشوي دي چا به درنه پټه کړې وي ، کور ته لاړ شه پلار دې خبر کړه چې هغه يې ولټوي ددې خبرې په اوريدو سره انار ګل هم په دې باوري شو چې غوا يې په رښتيا هم چا پټه کړې ده ، اوس نو په دې چرتونو کې لاړ چې کورته لاړ شي که نه ؟

که لاړ شي او پلار يې خبر شي چې غوا ورکه شوې څه به وايي.....؟
په همدې کشمکش کې را ګير و او ځانته يې د حل لاره لټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې خوا يې مور په کور کې ډيره ناارامه وه ځکه د لمر سترګه په لويدو وه او د انارګل درک نه و ،شيبه په شيبه يې انديښنه زياتيده په وار خطايې له کوره راووتله ، مخامخ يې هغې لارې ته وکتل ، په کومه لار به چې هره ورځ انارګل د خپلې سرې غوا سره يو ځای د کور په لور راروان و .

په انتظار کې د ماښام تياره را خوره شوه او د انارګل پلار هم په جوماتکې د ماښام د لمانځه نه وروسته خپل کور ته راستون شو . د کلا په لويه دروازه کې ښځې په وار خطايې او د د ژړا نه په ډک غږ ورته وويل:

ـ سړيه خدای دې خير کي ، انارګل زوي مې تر اوسه نه راغلی.

ـ دا څه وايې ، غوا هم نه شته او انارګل هم ؟

ـ هو ، هله ژر ورپسې لاړ شه ، خدای مه کړه چې کومې بده پيښې سره نه وي مخامخ شوی .

د انارګل پلار چې دا خبره واوريده ، ډير وار خطا شو ,ژر يې لګيدلی لاټين د ځان سره واخيست او له کوره ووت ، د څو تنو ګاونډيانو په مرسته يې لومړی د غره لمنې تيره په تيره او ناو په ناو وکتلې ، بيا يې په کلي کې ديوه او بل د کور دروازې هم وټکولې خو هيچا د انارګل درک ورنه کړ.

نيمه شپه په خواشينی کورته راستون شو ، خوب يې له سترګو الوتی و تر سهاره يې شپه په ويښه تيره کړه. شپه چې سبا شوه ښځې د ژړا نه په ډک غږ وويل:

ـ سړيه ! رڼا ځمکې ته رالويدلې ده ، نور نو په کور کې د کيناستو وخت نه دی ، چابکه لاړ شه ، د زوي مړی ژوندی مې پيدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په تنګ به لاړ شم خو ځمکه او اسمان مې دواړه لټولي، نور نه پوهیږم چې څه وکړم او چیرته یې ولټوم ؟

د همدې خبرې سره سم یو ځل بیا له کوره ووت. ټوله ورځ یې بیا هم په ګرځیدو ګرځیدو تیره کړه خو د انارګل هیڅ پته ونه لګیده.

د ورځې په اوږدو کې د کلي ښځې ، ماشومان ، سپین ږیري او ځوانان ټول د انارګل له ورکیدو نه خبر شول ، یوه به ویل:

ــ کیدای شي خوارکی په غره کې لیوانو خوړلی وي

بل به ویل:

ــ کیدای شي له کوم کمره نه لویدلی وي او په غره کې مړ پروت وي

لنډه دا چې هر چا به له خپله انده بیلابیلې تبصرې کولې خو هیڅوک په رښتینې توګه نه پوهیدل چې په انارګل به څه راغلي وي.....

دوه درې ورځې تیرې شوې خو بیا هم د انارګل درک ونه لګیده. د هرې ورځې په تیریدو د هغه د مړینې خبره له اوازو څخه د حقیقت په لور نږدې کیده. له همدې امله به ډلې ډلې کلیوال د غمرازۍ له پاره راتلل او د انارګل پلارته به یې ، د تسلیت او ډاډ ګیرنې په خوا کې فاتحه هم ورکوله.

یوه ورځ د کلیوالو په منځ کې یوه تن د خبرو اترو په ترځ کې دانارګل پلار ته وویل:

ــماما ! مرګ اوژوند د خدای (ج) په لاس کې دی ، نا امیده کیږه مه ، که زما منې یو ځل لاړشه د ښار په روغتونونو هم وګرځه ، ګوندې هلته یې څه درک ولګیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده یو څه په فکر کې ډوب شو کله چې د راغلو میلمنو نه وزګارشو ،د خپلې میرمنې سره یې دا خبره شریکه کړه.

میرمنې ورته په ژړغونې غږ وویل:

ـ د انارګل پلاره ! ته لکه چې سودایي شوې یې، ښار چیرته او انارګل چیرته ، په انارګل چې هره ټکه راغلې ، هغه په همدې کلي کې ده... لاړ شه ، بیا یې ولټوه بیا یې ولټوه ...

دانارګل پلار په دې پوره باوري و چې نور یې نو زوي په کلي کې نه شته ، چکه خو یې د ښار په لور وخوځیده ، ماسپښین مهال و چې د ښار لوي روغتون ته ورغی.

د روغتون په دروازه کې یې ، د لا وارثه مړي ، ژوندي پوښتنه وکړه ، د روغتون یوه کارکونکي هغه لاس نیولی د ځان سره بوتللو او د یو ماشوم کټ ته یې ودرولو .د روغتون کارکونکي ورو ورو دماشوم له مخ نه څادر پورته کړ:

د انارګل پلار چې ما شوم ولید ، سمدلاسه یې په زوره چغه کړه:

ـ اخ !دا خو زما زوي انارګل دی ...

د روغتون کارکونکي د ډاډګیرنې وروسته ورته وویل :

ـ کاکا ښه دی چې راغلې ، ستاسو ماشوم لا پرون په حق رسیدلی خو داچې وارث یې نه و معلوم موږ تر ننه پورې ساتلی دی ، تاسو کولی شی اوس دخپل ماشوم زوي ځنازه یوسی. الله دې وبخښي ! او تاسو ته دې الله د زړه صبر درکړي

د انارګل پلار په ژړا ، ژړا سورې او نارې پیل کړې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ، تر هغو يې ځنازه نه وړم ، څو مې د خپل زوي قاتل نه وي پيدا کړی ، هله ژرکوی ، ووايې ! زما زوي چا ژوندی په اور کې سيزلی..... زه به د خپل زوي قاتل ژوندی پرې نه ږدم...

دروغتون کارکونکي په ډېره ارامه لهجه ورته وويل:

ـ کاکا ستاسو زوي ، هيڅا نه دی وژلی ، هغه ستاسو په کلي کې پخپله ځانته اور اچولی و ، دسوزيدو په وخت کې د هغه چيغو اد نارو په لاره دتلونکي موټر ډريور پام ځان ته را اړولی و ، هغه سره دې خدای ښه وکړي تر موږ يې ژوندی راورساوه ، په لومړی ورځ خبرې کولې شوې . موږ ورنه دسوزيدو د علت پوښتنه وکړه: هغه راته په ځواب کې داسې وويل:

ـ غوا مې د غره لمنې ته د څر له پاره بيولې وه ، هغه رانه چا پټه کړه د پلار له ويرې کور ته نه شوم تللی ، بله چاره مې نه لرله ، له مجبورۍ ورځې مې ځان ته اور واچاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مينې نه توبه ده !

جلال په زمزمه د ځان مينځلو لـه تشـناب نه راووت. سمدلاسه يې راډيـو چـالان کړه. په راډيو کې ګلزار عالم دا سندره ويله:

له پاسه واورې وريدې غرونو لمبې کولې
ما او جانان چې له يو بل سره وعدې کولې

راډيو يې نوره هم په زوره کړه، په داسې حال کې چې د خپـل سـر ويښـتان يـې پـه دسمال وچول، د راډيو د سندرې د موزيـک سره سم يې د نڅا حرکات هم پيـل کړل.ناڅاپه يې مور رانوتنه، لومړيې راډيـو مـړه کـړه او بيـا يـې پـه قهـر جـلال تـه وويل:

- دا څه ډمتـوب دی شروع کـړی دی، ټولـه ورځ تـه يـې او سـندرې دی، تاسـو تـه داميراث له پلار نه پاتې دی. هغه به هم په ځوانۍ کې همدا کارونه کول.

جلال له ډير خجالت نه سر ټيټ ونيوه. هيڅ غږ غوږ يې ونه کړ او پـه بيـړه لـه کـوره ووت.مور يې په کوټه کې خواره واره شيان، ټول ځای پـه ځـای کـړل پـه تلـويزون يې دسمال وغوړاوه، راډيو يې په خپل ځای کيښوده. هرې خوا پرتې داډيـو او ويډيو CD ګـانی يـې پـه يـوې پلاسـتيکی کڅـوره کـې واچـولې او هغـه يـې هـم د تلويزون په خوا کې کيښودلې.

د جـلال ملګـری او د دوسـتان هـم د سـندرو د اوريـدو ډيـر زيـات مينـوال و. کله نا کله به يې په يوه او بله حجره کې د منګی، ستار او رباب سره د ټنګ ټکـور مجلسونه جوړول. په هغو ودونـو کـې چـې بـه سـاز او سـرورد و نـو جـلال او دهغـه ياران به د هر چا دمخه په کټونو کې ناست وو.

خو نن چې د کلی په ميدانی کې دجلال يـارانو د هغـه سـره روغبـړ کـاوه ، يـو څـه خپـه معلوميـده. يـوه او بـل ورنـه د خپګـان پوښـتنه کولـه، خـو هغـه خبـره هـاخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديخوا كوله او ځواب يې نه وركاوه. ملګرو هم نه پريښوده ، په بيا بيا يې ورته وويل ، په پاى كې مجبور شو او داسې يې ورته وويل :

- په ټول عمر كې مې يوازې همدا نن د راډيو د سندرى سره په خپله كوټه كې ډانس كولو چې ناڅاپه مې موركوټې ته راغله او زه يې وليدلم، اوس مې خداى شته ډيره خوا بده ده.

د دى خبرى سره سم ټولو ملګرويې په كړس كړس وخندل ، يوه ملګرى پرى غږ كړ:

- ياره هيڅ چرت مه خرابوه ، دا دومره د خپګان خبره نه ده ،څه بل چا خو نه يي ليدلى، خپلى مور ليدلى مور ! خپله مور خو مور وي.

د دې خبرې سره سم د جلال ټنډه وغوړيده او يو څه مسكى شو. يو بل ملګرى پرې غږ كړ:

- جلاله ! زيرى مې دربانددى، بيګاه ته په بركلى كې واده دى، له ښار نه يې زبردست ډمان راوستى دى. كه خوښه دى وي ټول به يوځاى ورځو ، پام دې وي چې بيا ګوره انې بانې ونه كړې.

جلال چې دا خبره واوريده، له ډيرى خوشحالى نه يې رنګ تک سور شو او په لوړ غږ يې وويل:

- بيشكه ! ته بيګاه يادوې زه خو وايم راځى چې همدا اوس ورشو.

جلال ماښام د خپلو ملګرو سره واده ته لاړ ، تر نيمى شپې پورې د ډمانو سيل ته ناست و. ډمانو چې خپلى باجى او دوكړې (دبلى) وترلى، نو جلال هم د خپل كور مخه ونيوله.

كله چې د كور دروازى ته ورسيده نو په زړه يې ويره او ډار ننوت ، ځكه په نيمه شپه يې نه شو كولى چې د كلا دروازه ووهى، په ډيرى خوارى د كلا د ديوال له لارى د خپل كورانګړ ته ښكته شو .غلى غلى روان چې مور او پلار يې په راتګ خبر نه شي. خپلى كوټې ته د رسيدو سره سم يې لومړى تلويزون چالان كړ او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کټ د بسترې په سمولو اخته شو . په تلویزون کې یو دم نوې سندره دیوې ښځینه سندرغاړې په غرږ دا سې پیل شوه

زما د مینې نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده بیا به نه کړم مینه

جلال چې د سندر غاړې غږ تر غوږ شو ، نو د خپلې بسترې سمول یې پرېښودل او په بیړه یې د تلویزون د پردې په لور وکتل ، هک پک شو ، د سندرغاړی په څیره یې خپلې سترګی نورې هم ښخی کړی. ناڅاپه یې په کړیکه وویل:

-آخ ! خدایه ! دا څه ګورم !؟

د دې خبرې سره سم یې، په خوا کې ایښی د اوبو ښیښی جک او ګیلاس یو په بل پسې د تلویزون په ښیښه وار کړل او د تلویزون د سکرین ماتې ښیښی هری خوا خورې ورې دل شوې.

جلال تر ډیره وخته په خپله کوټه کې بې هوښه پروت و ، خو کله چې په هوښ راغی رڼا ځمکی ته رالویدلی وه. ژرژر یې د خپل سفر له پاره تیاری ونیو ، څو یې چې مور او پلار له خوبه را پاڅیدل جلال له کلا وتلی و او د ښار مخه یې نیولې وه

مور یې چې سهار د جلال کوټې ته ننوتله، جلال په خپله کوټه کې نه و او دمات شوی تلویزون ښیښی هره خوا پرتې وې ، حیرانه دریانه ودریده. په سترګو کې اوښکی راغلی، په ډیرې وارخطایې دا خبره د جلال پلار ته ورسوله ،هغه هم وارخطا شو او په دی اندیښنه کې ډوب شو چې په زوی به یې څه پیښه راغلې وي ؟.

له بلې خوا جلال تیاره ماښام ښار ته ورسیده د شپې د تیرولو له پاره ، نیغ دخپلی خور کورته ورغی .خور د ورور په لیدلو ډیره زیاته خوشحاله شوه، د کور د ټولو وړو او غټو پوښتنه یې ورنه وکړه او جلال هم د خپلې خور هرې پوښتنې ته ځواب ورکاوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور د خپل ورور ډیر قدر او عزت وکړ. چې کله ویده کیده نو ښایسته نوې بستره یې ورته وغوړوله ، په خوا کې یې اوبه ورته کیښودلې ، بیا یې د هغه د کوټې برق مړ کړ. د ښه خوب او ښې شپې هیله یې ورته څرګنده کړه او نوره خپلې کوټې لاړه.

شپه تیره شوه او چې سهار شو نو د جلال خور خپل خاوند د بازار نیږدې دوکان ته په شیدو پسې ولیږه چې نن خپل مسافر ورور ته د شیدو خوږ او مزه دار چای برابر کړي.

جلال همدا شیبه غنیمت وګڼله له خپلې بډې یې تومانچه راوویستله، کارتوس یې وروست ،خور یې ډیره وار خطا شوه ، غږ یې پرې وکړ:

ـ جلاله وروره ! په دې تو پانچه څه کوې ؟

جلال بې له ځواب ورکولو د توپانچې ماشه کړه او درې څلور ډزې یې وکړې.

کله چې د جلال اوښی له شیدوډک لوښی په لاس ، خپل کورته راستون شو ګوري چې میرمن یې په سرو وینو کې پرته ده او جلال یې په کور نه شته

.دوه دری ساعته وروسته د هیواد په مشهورو تلویزونونو او راډیوګانو کې داسې خبر خپور شو:

- په خواشینی سره مو خبر اخیستی چې د خوږ ژبی سندر غاړی...... چې تر اوسه یې یوازې یوه سندرې په تلویزون کې ثبت شوی وه. د خپل ورور له خوا په دې تور چې ولې یې په تلویزون کې سندرې ویلی ، د توپانچې په ډزو ووژل شوه.او بیا یې د وژل شوې سندرغاړې همغه سندره یو ځل بیا د تلویزون په پرده وښودله

زما د مینی نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده، بیا به نه کړم مینه

15-05-2009

د سرو زرو غاړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

د کلا تر مخ د اتڼ مست ډول وهل کیده ، ژړو او ځوانانو ورته یوی خوا بلی خوا ځنې غورځولې. د ډول غږ تر لرې لرې ځایونو رسیده. له هرې خوا نه ډلی ډلی خلک واده ته را روان و.

د کور دننه د کلی نجونې راټولې وې، د چمبې او دریا د غږ سره د بنګړو شرنګهار هم مل و ، په هر ټیکۍ کې به د (ریدي ګل) نوم یادیده. ځکه چې نن د هغه واده و.

ریدي ګل د پلار مشر زوی و. په اووم ټولګي کې یې زده کړه کوله، نوی یې شونډه توره شوې وه.د راغلو میلمنو نه به کله نا کله یو بل غږ کړ:

ــ د واده والا چیرته دی، را یې ولی چې موږ یې وګورو. ریدي ګل به چې داغږ واوریده، له شرمه به تک سور شو ، په بیړه به یې هغه ځایه پریښود . کله به یې د کلا د یوه کنج نه او کله به یې د بل کنج نه د کلیوالو داتڼ ننداره کوله، خو نژدې نه ورتللو ځکه چې له خلکو شرمیده.

د واده نه وروسته دوه ، درې ورځې ښوونځي ته هم لاړ نه شو ، په ښوونځي کې به ناخبره زده کونکو د یو بل نه پوښتنې کولې:

ــ دا ریدی ګل ولی ښوونځي ته نه راځي؟

ــ خدای دې خیر کړي ، ریدیګل ناروغه نه وي

ــ پخوا خو یې هیڅ غیرحاضري نه کوله

خبرو ټولګیوالو به یې په خندا وویل:

ــناروغه نه دی ، ښه روغ جوړ دی

ــ نوی واده یې کړی، پریږدی چې یو څو ورځی په کورتیرې کړي.

کلیوالو هم د ریدی ګل د واده په اړه بیلا بیلې تبصرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار يې ښه کار ونه کړ چې په دومره ماشومتوب کې يې خپل زوی ته واده وکړ.

ـ ډاکټران وايي چې واده د اتلس کلنۍ نه وروسته په کار دی

ـ واده هغه وخت ښه وي چې بنيادم يې پخپله وګټي او د بل لاس ته اړ نه وي

ـ ښه يې کړي چې واده يې ورته وکړ ، ځکه زامن به يې وشی او زامن خو د پلار او نيکه مټ او بازو وي.

ـ کور کلي خو د دښمنيو ډک وي د چا چې نارينه اولاد نه وي ، په کلي کې ګذاره يې ګرانه وي

د ريدی ګل پلار هم په وروستي نظر و. ځکه خو يې خپل زوی ته په څوارلس کلنې کې واده وکړ. د يوې اونۍ رخصتۍ وروسته ، نن لومړی ورځ وه چې ريدی ګل ښوونځی ته راغلی و. کله چې به کوم ټولګيوال ورسره ټوکه ټکاله وکړه نو د ريدی ګل رنګ به لکه سور انار تک سور شو او د شرمه به يې هيچا ته غړ غوړ نه کاوه.

هر چا به چې هر څه ويل ريدي ګل به پرې خپل غوږونه کڼول. د تفريح زنګ ووهل شو ، ماشومانو ټولو د کانتين خواته منډې کړې، چا يو ش او چا بل شی واخيسته، هر يو په خوراک لګيا شو خو ريدي ګل هلته لرې، په يو کنج کې ولاړ و او د ټولو ننداره يې کوله. يو ټولګيوال ورنژد شو په خندا يې ورته وويل:

- ريدی ګله ! پخوا خو به تر هر چا نه تا زيات په کانتين کې شيان اخيستل او شخوند به دې واهه، دا نن څنګه غلی ولاړ يې؟

ريدي ګل يوازې په شونډو کې مسکی شو ، نور يې هيڅ ځواب ورنه کړ بل ټولګيوال پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خير دی که پيسی نه لری، زه به يې درکړم.
ريدی ګل ژر خپل جيب ته لاس کړ او ويې ويل:
- نه، نه ! دا دی پيسی راسره شته. هره ورځ پلار يو لسګيز راکوي
- نو بيا يې ولی نه خوري؟
- هسی، زړه ته مې څه نه کيږی.
د واده د ورځې نه وروسته ريدي ګل بيا د ښوونځی په کانيتن کې کله هم څه وانه خيستل. يوازې به يې له ورايه د نورو ننداره کوله، که کوم ټولګيوال به څه ورکړل و به يې خوړل او که به چا څه ورنه کړل همداسې و چې شونډی به بيرته ټولګی ته ستون شو.
د هرې جمعی په ورځ به د کلی ماشومانو لوبې کولې خو د واده د ورځې نه وروسته بيا ريدګل چا د خپلو همځولو په منځ کې ونه ليده.
که کوم چا به د ريدی ګل د غيابت خبره وکړه نو بل به ځواب کې ورته ويل:
- هغه اوس ټوله ورځ په کور د خپلی ښځی په خواکې ناست وی، له هغه نه سړی جوړ شوی، اوس موږ او تاسو سره لوبې نه کوي.
د همځولو سره د ريدی ګل نه، هغه پخوانی لوبې ځکه پاتې وې چې هغه اوس د خپلو نويو خيالونو سره لوبيده، د هغه په لاره کې يو نوی ارمان راټوکيدلی و چې د لاس ته راوړو په لټه کې يې شپه او ورځ سوچونه کول.
د جمعې د ورځې رخصتي وه، ريدی ګل د ولسوالی په بازار ته لاړ کڅوړه په لاس کله به يې يوه دوکان او کله بل دوکان ته سر ور ښکاره کاوه او په لوړ غږ به يې دوکاندار ته داسې ويل:
- ماما ! وچه ډوډی نه اخلی، په خپل لاس مې وچه کړې، ډيره ښه ډوډی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

، خیر دی ارزانه به یې درکړم، ته یې یو ځل وګوره ! که خوښه دې نه شوه خیر دی بیا یې مه اخله.

خو دوکاندارانو به چا د سرپه ښورولو او چا به هم په تروه تنده یوازې د (نه) ځواب ورکاوه.

دیو لړ سرګردانیو وروسته ریدي ګل دولسوالۍ دبازار په یوه کنج کې دوچې ډوډۍ د خرڅولو دوکان پیدا کړ په بیه ورسره جوړشو .د خپلی کځوړی څخه یې وچه ډوډۍ را وویستله اود دوکاندار په تله کې یې واچوله.

دوکاندار هم نغدې پیسی ورکړی. ریدې ګله په خپل جیب کې کیښودلې او په ډیری خوښی کورته ستون شو.

په کورکې یې خپل بکس خلاص کړ. دا پیسې یې هم د خپلو هغو پیسو سره یو ځای کیښودې چې پلار هره ورځ ښوونځی ته د تګ په وخت کې ورکولې.

ماخوستن چې خپلی کوټی ته لاړ، ناوې یې بیا ځان مرور نیولی و. ریدی ګل چې هرڅومره د خوشامندو ډکی خبری ورته کولې خو

خپلې ناوې ځواب نه ورکولو.

له ډیرعذرو زاریو وروسته،ناوې ورو په ګیله ورته وویل:

- تا چې ما سره په اوله شپه کومه وعده کړې وه، هغه دی تر اوسه پوره نه کړه.

- کومه وعده یادوې ؟

- هغه د سرور زرو غاړکۍ درته یادوم، زما ټولې خورلڼې د سروزرو غاړکۍ لري او زه یې نه لرم .

- ته مه خپه کیږه، زه په خپله وعده اوس هم ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو کله به يې راته واخلې؟
- که د خدای رضا وه ډير ژر.
د دې خبرې سره سم ناوې مسکۍ شوه او د ريدگل له غاړې يې غبرګ لاسونه تاو کړل.
شپه تيره شوه خو د ريدي ګل انديښنه نوره هم زياته شوه ځکه چې د ښوونځی په پيسو او يا هم په پټه د کورد وچې ډوډۍ په خرڅولو د سرو زرو د غاړکۍ اخيستل يوازې د خوب ليدل و
نه پوهيده څه وکړی، په ټولګی کې به هم همدې فکرونو او سو چونو کې لوبيده او ښوونځی ته د تګ راتګ په لاره کې به هم په همدې فکرونو کې ځنګيده ، ټولګيوالو به يې ويل:
- نه پوهيږو چې په ريديګل خوارکی د واده نه وروسته څه بلا راښکته شوه، نه د پخوا په شان خبرې کوي او نه يې هم په سبقونو کې مزه شته.
خو ريدی ګل هيڅکله د خپل زړه غوټه بل چاته نه سپړله. يوازې په دې هڅو کې و چې څنګه به د خپلې ناوې سره کړې وعده پوره کړی. په همدې هيله يې هرې خواد پيسو د پيداکيدو لارې، چارې لټولې.
د ورځو نه يوه روځ چې کله کليوال د جمعې له لمونځ نه راووتل يوه تن پام شو . په لوړ غږ يې وويل:
_تاسو ګوری د چا ځنازه يې راوړه ؟
د دې خبرې سره سم ټول کليوال وارخطا شول، يو په ورو غږ وويل:
_ خدايه خير کړې ، ځنازه به د چا د کور تر مخ ايښودل کيږی !؟
ټول ژرژر د ځناځې په لور ورغلل، ځنازه کيښودل شو ، يو کليوال د مړي له مخ نه ورو څادر پورته کړ، په حيرانی يې چيغه کړه:
- آخ ! دا خو ريدی ګل دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ريدی ګل پلار چې دا غږ واوريده، سپينی يې وتښتيدی، په ټول بدن يې لړزا شروع شوه، ورو يې د کلا ديوال ته ډډه وهله، يوه ښه شيبه په خپل حال نه واو بيا يې دغوسې نه په ډک غږوويل:

ــ ووايې ! زما زوی چا وژلی !؟

د ځنازی سره د راغلو کسانو څخه يو تن په خواشيني غږوويل:

- پلاره ! ستا زوی چا نه دی وژلی، له موږ سره يې د ولسوالی په بازار کې د ورځې په ۲۰۰ افغانيو د ختو مزدوري کوله، د لاندی نه يو تن مزدور خښتی وراچولی اوريد يګل د بام په سر نيولی. يو ه خښته يې لاس ته پوره ونه رسيده ،ريدي ګل هڅه کوله چې ويې نيسي خو هڅه يې ناکامه شوه او خوارکی د بام له سره لاندې په ځمکه راولويده، څو چې موږ راپورته کاوه، په حق رسيدلی و. الله(ج) دې هغه وبخښی او تاسو ته دې خدای اجرونه درکي. ولاړو خلکو ټولو په لوړ غږ وويل: امين.... !

۱۳۸۸حمل ۲۲ نيټه

سنفکشن کيسه

هوايي موټر

انجنير وحيد نن بيا هم د نورو ورځو په شان ناوخته د کور تر مخ خپل موټر ودراوه ، هارنه يې وکړ. ميرمن يې دتل په شان نن هم د ګراج دروازه خلاصه کړه اود بيرته ستنيدو په وخت کې يې همدومره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ يو خو ته په خبره نه پوهيږې ، سل ځله مې درته ويلي چې دا ناوخته كورته مه راځه مه راځه. خو نه پوهيږم چې تاسره په كومه ژبه خبرې وكړو ...

انجنير وحيد پوه شو چې په ناوخته راتګ يې ميرمن بيا په غوسه ده خو هيڅ غږ غوږ يې ونه كړ. موټر نه راكوزشو ، دګراج دروازه يې بنده كړه، نيغ خپلې كوټې ته لاړ ،ديوې شيبې دمې وروسته يې خپل مخ او لاسونه يې په صابون ومينځل اوبيا يې پاكې جامې واغوستې ځكه چې ټوله ورځ يې په خپل موټر كې كار كړی و .

نن ورځ ډير ستړی شوی و ، غوښتل يې ويده شي . خو د ميرمنې نا كراري ور په زړه شوه ، غږ يې ورته وكړ ،ميرمن يې راغله ، په غوړه مالۍ يې ورته يو څو خبرې وكړې خو ميرمن يې همغسې ځان مرورنيولی و او ځواب يې نه وركاوه. انجنير وحيد يوڅه جدي شو اوخپلې خبرې يې داسې پيل كړې:

ــ ملامته نه يې ځكه په كور كې ناسته يې ، خبره نه يې چې په دې ښار كې څه حال دی ، وايم ښار نه دی غم دی غم. پوره دوه ساعته مې مخه ډب وه اودموټرو په يو لوي كتار كې راګير وم، موټر مې نه شاته تللی شو او نه مخكې ، دناچارۍ نه راباندې ناوخته شو.

ددې خبرې سره سم يې ، ميرمن په دې باوري شوه چې ميړه يې بانې نه كوي نو ورو يې وويل:

ــ ددې سپيره ښار نه به اخير څه جوړيږي ، هر څوك همدا خبره كوي چې په ښار كې ګڼه ګوڼه ده ، په ساعتونو ساعتونو واټونه بند وي خو هيڅوك نه شته چې غم يې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ همدې ستونزې له ما نه هم خوب وړی دی ، شپه اوورځ په همدې اندیښنه کې یم ، څه بایدوشي چې ددې غم نه زموږ ښاریان خلاصی ومومي ،ځکه ښار وړوکی دی او موټرې د یوې ورځې نه بلې زیاتیږي .

ــ دپیښې نه تیښته نه شته ، ځان نه جهان غمی مه جوړوه ، دښار واکداران نور څوک دي ، هغوي پوه شه اوکار یې.

انجنیر وحید مسکی شو او بیا یې وویل:

ــ هو ، دا سمه ده چې واکداران یې نور څوک دي خو په موږ هم دخپلو هیوادوالو خدمت فرض دی ، که د خدای رضا وه ډیر ژر به یو ښه خبر واورې

میرمن یې په حیرانۍ وپوښتل: د څه شي خبر ؟

وحید وویل:

ــ اوس یې نه درته وایم ، سبا پخپله خبره شې

ددې خبرې سره سم انجنیر وحید خپله بړستن په ځان راکش کړه ، د خپلو خیالونو په سمندر کې لاهو شو ،که څه هم ډیر ستړی و ، خوبیا هم خوب پرې خپلې وزرې ونه غوړولې ، ټوله شپه یې په ویښه تیره کړه. دسهار لمانځه د اذان سره سم یو ځل بیا ګراج ته لاړ د خپل موټر دروازه یې خلاصه کړه ، یوڅو بټنې یې ښکته پورته کړې ، بیا یې دموټر بانټ پورته کړ، د ماشین په څو پرزو یې ګوتې ووهلې چې ښه ډاډه شو نو بیرته خپلې کوټې ته لاړ. د سباناري دخوړلو وروسته یې دفتر ته د تګ تیاری ونیو.

خپل موټریې د ګراج نه راوویستلو. بهر یې ودرولو، یو ځل بیا دخپل موتر نه ګر د چا پیره تاوراتاو شو، بیرتهموټر ته پورته شو ، شتړنګ ته کیناست ، موټر یې چالان کړ او د ښار په روان شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو تلو کی د ښار مرکزی واټ ته ورسید. شیبه نه وه تیره چې بیا هم د نورو ورځو په شان د موټرو په اوږده کتار کې داسی را ګیر شو چې نه شاته او نه مخکی تللی شو.

انجنیر وحید د ځان سره پریکړه وکړه چې همدا یې د خپلو اوږ دو هلو ځلو اوتجربی دپلي کولو له پاره مناسب وخت دی.

د موټر ددروازې نه یې سر بهر کړ، شا اومخه یې ښه په ځیر ځیر وکتل ، ورویې دخپل موټر ځانګړې بټنه ووهله، موټر ځای په ځای هوا ته په جګیدوشو، چې کله دځمکی نه درې څلور ګزه پورته شو، بل بټنه یې ووهله، سمدلاسه دموټر دواړو خواو ته د الوتکی په شان دوه وزری وغوړیدې. د انجنیر وحید موټر په هوا کې د الوتکې په څیر په الوتوشو.

په مرکزی واټ کې ټول خلک له حیرته ورته ګوته په غاښ پاتې شول او انجنیر وحید هم له ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده .

خپله اختراع یې دخپلو هیوادوالو د ستونزو د حل له پاره ستره لاس ته راوړنه ګڼله ، موټر په هوا کې روان واو انجنیر وحید د خپل بریالیتوب زیری د لاس په ښورولو د ځمکی پر مخ خلکو ته رسولو.

په هوا کې دهوایي موټر په لیدو، د ښار په امنیتی ځواکونو کې د ستر خطر د ګواښ زنګونه وشرنګیدل . د ځمکنیو اوهوا یې قو او تر منځ دمخابرو له لاری د تیارسی امرونه صادر شول. د حکومت لوړ پوړی چارواکی په ډیری چټکی له خپلو اصلی ځایونو بی ځایه شول. څوک په یوه زیرزمیني او څوک په بله زیرزمیني کې ننوتل.

ددفاع د وزارت د لوي درستیزوال له خوا هوایی او ځمکنیو قواو د چټک غبرګون قطعو ته، وروستی او قاطع امر داسی صادر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښار مرکزی واټ چې د سترو دولتي چارواکو د اوسیدوځای دی، دستر تروروستی خطر ناک بریدلاندې راغلی دی. د دفاع وزرات حکم کوی چې نوموړی هوایي موټردې ، د ځمکنیو او هوایې قواو د تشریک مساعی په نتیجه کې ډیر ژر له منځه یووړل شی.

د حکم سره سم په یو شیبه کې د ښار شین اسمان له جنګی الوتکو ډک شو او د ځمکی پر مخ د دافع هوا اوږده توپونه دمرکزی واټ په سر د ګرځنده موټر په لور توجیه شول او دسترګوپه رپ کې د انجنیر وحید هوایي موټر په هوا کې د اورپه غونډ سکه بدل شو.

د کابل ښار ـ خیر خانه مېنه

27-12-2005

هغه اوس شپیلۍ نه شي وهلی

د سپین غره د لمنو په شنو ورشو ګانو کې د خرولو ، مخککو او کستري ګلونو لوی، لوی ټلونه لیدل کیږي چې خوږ بوي یې د پسرلي دمستوو ږومو په څپو کې لرې لرې ځایونه ته رسیږي.

د ګودر د کلي تنکي ځوان ((شینو)) هره ورځ د همدې ورشو په زړه راښکونکې هوا کې خپله رمه څروله او د خپلې شپیلۍ په خوږو نغمو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دې ورشو کاڼي او بوټي تخنول. هغه به د خپلې شپېلۍ د نغمې پيل په دې ټپه کاوه:

سپوږمۍ کړنګ وهه راخېژه
جانان د ګلو لو کوي ګوتې ريبينه

د شينو د شپېلۍ جادو يې غږ د ګودر د کلي د ډېرو پيغلو په زړونو کې د شينو دليدلو تلوسې پارولې وې خو شينو د انځرګل ؤ. په رڼا ورځ چا نه شو ليداى. سهار به لمر لا څېره نه وه وهلې چې هغه به د کليوالو د مالونو رمه څړ ځاى ته بيوله او د ماښام په توره لړه کې به يې بيرته کلي ته راوستله.

نن ورځ د نورو ورځو په شان نه وه. لمر سترګه لا د سپين غر په سپينه مورګه هسکه ولاړه وه اوورو، ورو يې مخه ښې ته ځان تيار اوه چې د پسرلي تاندو لنګو شويو مېږو او د هغو تنکيو ګلاليو ورکيو په خپلو رمباړو د ګودر کلى په سر واخيست.

کليوال چې په خپلو پټيو او کروندو کې په کارونو بوخت وو هر څه يې په ځاى پريښودل او په شنه منډه يې ځانونه خپلو کورونو ته ورسول چې ورې او مېږې يې سره ګډنه شي په تلو تلو کې يو تن کليوال له ځان سره داسې غوريده

ـ يره ! شينو هم عجيبه شپني کوي، په رڼا ورځ يې رمه کور ته راوسته، څه وړيا خو يې راته نه پيايي، د مال په سر دوه منه غله ورکوو، که بله ورځ يې د وخته راوستله مجبور يوو چې د خپلو مالونو له پاره کوم بل شپون ونيسو ....

نن مازديګر د شينو پلار هم هلته دخپل کلي په مخ کې خپل زوى ته غاښونه چيچل او د هغه د راتلو لاره يې څارله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام تیاره شیبه په شیبه د ځمکې پرمخ خوریده خو د شینو درک نه و. د شینو کورنۍ ډیره وارخطا وه. ټول د خپلې کلا په مخ کې ولاړ وو چا یوه لاره او چا بله لاره څارله چې یو ناڅاپه غږ شو:

ـ هغه دې شینو یې په شا راوړ.... دا خو ټول په وینو سور دی..... وای خدایه! د دهٔ خو دواړه خپړې په مړوند کې نشته .... ویر او کوکې شروع شوې.....

مور یې خپل ځان په وهلو، وهلو تک شین کړ، خویندو یې په ژړا ژړا کې خپل کوخې کوخې ویښته راوشکول...

پلار او ورونو یې خپل استقامت د لاسه ورنه کړ. سمدلاسه بې په کټ کې کلنیک ته ور ساوه. د وینې د بندیدو نه وروسته یې په توره شپه په موټر کې د جلال آباد د ښار لوی روغتون ته ورساوه.

سهار چې کلیوال را پاڅیدل او غوښتل یې چې خپلې میرېې د شینو د رمې سره یو ځای کړي نو ټول خبر شول چې شینو د غونډۍ په لمنه کې د تر موز د سر په شان کوم ناپیژندل شوی شي پیدا کړی و، د هغه سره یې ځان مشغولاوه چې یو ناڅاپه پرې چاودلی او د شینو دواړه لاسونه یې په مړوندو کې ترینه وړي دي. په همغه ځای کې بې سده پورت و. د خدای (ج) رحم و چې د بر کلي سدو پرې را پیښ شوی و اوهغه یې بیا په شا کلي ته رارسولی دي.

د دې خبر په خپریدو د کلي جوماتونه، دیرې او ژرندې ښې تودې شوې، چا به ویل:

ـ یره د شینو ښه ځواني وه، لاړه خاورې ایرې شوه.

ـ خدای خبر که ژوندی پاتې شي....

بل به پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که ژوندی پاتې شي، په دې ژوند یې څه. له دینه ورته مرګ ښه و.....
بل به بیا ویل:
ـ ما سره دا سودا ده چې خوار کې به ډوډۍ څنګه خوري؟
بل به د لرې نه راغږ کړ:
ـ تر څو چې یې مور او پلار ژوندی وي خو یوه ګذاره به یې وشي خو که خدای مه کړه سبا یې مور او پلار نه وي د خوار کي ژوند به ډیر تریخ شي.....
دا ډول ډیرې پوښتنی د کلیوالو سره پیدا شوې وې خو هیچا یې ځوا ب نه شو موندلی.
شینو د څه نا څه دریو میاشتو علاج نه وروسته کور ته راغی، کلیوالو چې خبر شول ډلې ډلې د هغه سترې مه شي ته ورغلل. شینو به چې د هر چا سره روغبړ کاوه نو خوله به یې د خندا نه ډکه وه تا به ویل چې د شینو به ګوندې نوک ته هم ضرر نه وي رسېدلی. شینو د ټولو کلیوالو په مخ کې د چا یو ډک ګیلاس په خپلو دوو بې خپړو لاسونو کې د امبور په څیر ونیوه او په خوند خوند یې څو غړپونه ترینه وکړه
کلیوالو حېران دریان یو بل ته وکتل او بیا یې د ځان سره پټې پټې توبې وویستې. په دې وخت کې یوه سپن ږیري غږ کړ:
ـ شینو ورا ره ! زه فکر کوم ، چې زموږ لاسونه او پښې زمونږ نه دی، دا د خارجیانو دي د خارجیانو !
خلکو یو بل ته وکتل خو د سپین ږیري کا کا په خبره پوه نه شول
شینو په حیرانۍ وپوښتل : کا کا په مقصد دې پوه نه شوم ؟
سپین ږیري وویل : مطلب مې دادی وراره ! په هغه څه چې ستا لاسونه پرې شوي هغه هم زموږ خپل نه دي ، همدې خارجیانو رالیږلي ، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی داده چې یوځل زموږ لاسونه او پښې رانه غوڅوي او بیا یې بیرته د پلاستیکو نه راته جوړه وي. کاشکې چې ته هم کومې موسسې ته تللی وای چې پلاستیکي خپرې یې درته ایښې وای

شینو په مسکا وویل: کاکا ! خپله وسه مې وکړه ، د څو موسسو دروازې مې وټکولې خو هغوي راته یوازې همدا خبره کوله ، موږ په افغانستان کې دا کار نه شو کولی

شپې او ورځې تیریدي، د خدای شان و ، شینو خپل ځان معیوب نه ګاڼه. تل به د خپلو همځولو په ډله کې ناست و او خپل پلار یې هم یوازې نه پریښوده که هغه به کروندې ته تلواو په اوږه به یې یوه او په څنګ کې به یې ماله پرته وه نو ځغ به بیا د شینو په څنګ کې پروت و. که پلار به یې خپل پټی قلبه کاوه نو شینو به بیا د پټي نه کبل راټولول او خلک به یې ننداري ته راټول وو.

د پلار سره بې د شینو د راتلونکي ژوند په هکله ډیره اندیښنه وه. کله کله به یې زړه نا زړه خپلو خپلوانو او کلیوالو په منځ کې د شینو د کوژدن خبره زمزمه کوله خو هیچا ته یې مخامخ د مرکې لیږلو جرئت نه شو کولی. وختونه تیریدل او کلیوال د شینو لوړ همت ته ګوته په غاښ پاتې وو. د خدای کارونه وو. د بخت ډیوه یې به بلیدو شوه. یوه کلیوال خپله لور د شینو په نامه کړه.

د شینو د کوژدن خبره په ټول کلي کې خوره شوه. چا به ویل:

ـ یره ! دا خو ډیر ظلم دی. د شوټي شینو سره، به د هغې خوارکی نجلۍ عمر څنګه تیریږي؟

بل به بیا ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې د نجلۍ پلار ته انصاف ورکړی، په لوی لاس یې خپله لور په سره تناره کې واچوله....

چا به یو څه ویل او چا به بل څه، هر چا چې هر څه ویل دا د هغوی کارو، خو پخپله شینو د ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده او د خلکو د خبرو په ځواب کې به یې کله کله د ځان سره دا سې ټپه زمزمه کوله:

خلک به هر څه، هر څه وايي

جانانه مه د چا منه نه به يې منمه

کله چې د شینو کوژدن وشوه نو خپل راتلونکي ژوند ته نور هم امیدواره شو. تل به یې ویل:

ـ زه باید د نورو د اوږو بار نه شم. زه باید ځانته یو مناسب کار پیدا کړم.

....

په همدې لټه او امید شینو یو ځل بیا د ګودر د کلي، میږې په شپنې و نیولې. اوس هر سهار د کلیوالو مالونه د نږدې غونډیو لمنو ته بیا یې او مازدیګر یې بیرته راولي

خو اوس شینو په شیطانه میږه د کانې ګوذار نه شي کړی، پخپله ور پسې منډې وهي او نه یې پریږدي چې له رمې بیله شي.

اوس د شینو سره د شپنې ډانګ نشته خو پخپلو چغو ټوله رمه اداره کوي.

اوس شینو پخپلو مهینو ګوتو شپیلۍ نه شي غږولی خو د خپلې شپیلۍ تنده د خپلې خولې په شپیلي ماتوي.

هغه اوس په خپل شپیلي کې دا ټپه زمزمه کوي:

سپوږمۍ په مادې څه احسان دی

زما جانان د دیوالو سیورو ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷۷ل کال
ننګرهار_ هسکه مینه

د دوبۍ سفر

...هلو ! هلو ! د ا هوايي ډګر دی ؟... بخښنه غواړم سبا جاز دوبی ته په ټاکلي وخت ځي او که په پروګرام کې څه تغییر راغلی ؟ ... ښه ښه پوه شوم ، ډیره مهرباني ، د ځواب نه مو مننه..

جانان غوږی بیرته په خپل ځای کیښود او بیا یې خاني ته په غوصه وویل :

ما درته ویل چې همغه زړه خبره ده ، خو ته سودايي یې سودايي ، خپله کوې او د بل نه اورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني په مسکا وویل:

ــ جانانه خپه کیږه مه، د مرګ او ژوند خبره ده ، احتیاط ښه شی دی.

او بیا یې خپله خبره داسې بدله کړه:

ــ تا په خپل سفري بکس کې شیان ځای په ځای کړی که نه ؟

جانان وویل:

ــ هو ، له مانه بیغمه اوسه ، خو ته هم ځان تیاروه ، ځکه سهار د وخته ځو ، هغه وخت دې بیا انې بانې نه منم.

خاني وویل:

ــ سمه ده ، زه به همدا اوس خپل هرڅه ځای په ځای کړم

ژر ژر یې خپل بکس خلاص کړ ، د غاښو کریم ، د ږیرې خریلو ماشین دسمال او نور ضروري شیان یې یو په یو په خپل بکس کې کېښودل او بیا یې وویل:

ــ ته ګوره جانانه یاره ، زما خو لومړی سفر دی ، دومره ښه نه پوهیږم ، دا شیان سم شو او که څه کم دي ؟

جانان له خپله ځایه راپورته شو ، د خاني بکس یې ښکته پورته وکوت او بیا یې وویل:

ــ بس هر څه دې پوره دي ، نور یې بند ه وه، خو یوه خبره په یاد لره او هغه داد ه چې په میدان کې وار خطاه نه شې

خاني په خندا کې خپله خبره داسې ورغبرګه کړه:

ــ غم مه کوه ! څوک چې اوښان ساتي دروازې لوړې جوړوي. دومره نو بې زړه هم نه یم، لکه څومره چې ته فکر کوې.

جانان په خندا شو او و یې ویل: نو بیا واچوه پنجه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې سره سم ددواړو یارانو د لاسونو پړک پورته شو .او خانی ور زیاته کړه:

ـ سبا به دا وخت که د خدای رضا وه په دوبی کې ناست یو ، زه او ته به بیا نورې خبرې هلته کوو ، که اوس دې خوښه وي ویده به شو ، هسې نه چې سبا زه او ته ویده یو او جاز رانه الوتی وي.

جانان وویل: خانیه ! زما په زړه خبره دې وکړه، ربښتیا هم جاز سهار له وخته ځي بس تر سهاره د خدای په امان.

دواړو بړستنې په سر راکش کړې. خانی ډیره هڅه وکړه چې ویده شي خو د ډیرو سوداګانو او چرتونو له لاسه خوب نه ورتلو ، کله په یوه اړخ او کله په بل اړخ اوښته ، ټوله شپه د رنګا رنګ سو چونو او خیالونو سره لوبیده. پخه شپه چې یې ملګري له بړستنې سر راوویست ، ګوري خانی ویښ دی. پوښتنه یې ورنه وکړه:

ـ ته لا اوس هم ویښ یې،داد څه شي سوچونه وهی ؟

خانی په خندا ځواب ورکړ:

ـ سوچونه ډیر دي خو وروستی سوچ مې دا وه چې د ددوبۍ نه بیرته راغلی وم شم لومړی مې د ځان له پاره یوه ښه ماڼۍ جوړه کړه، دوه درې نوکران مې ونیول ، اخرین ماډل موټر مې واخیست. ، هغه مې کورته راوست ، هارنډ مې وواهه ، نوکر د کور لویه روازه خلاصه کړه ،کله چې له موټر نه را ښکته کیدم ، بس تا غږ وکړ

جانان بیرته سر په بړستن کې تاو کړ ، او خاني ته یې وویل:

غوا لا حلاله نه ده او تا خانک په سر نیولی. ویده شه ویده ! ځان نه لیونی مه جوړوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني ورته ښه وکړه ، سر يې بړستن ته ور دننه کړ خو خوب کله ورته ؟ ډير وخت بيا هم په چرتونو کې ډوب و ، نا څاپه ور په زړه شول، هسې نه چې سهار شوی وي . ژر يې سر له بړستنې راوويست، سترګې يې په ديوالي ساعت ښخې کړې ، د جاز الوتلوته پوره دري ساعته پاتې وو. دوی ته د ټکټ د اخيستو په مهال ويل شوی و چې د الوتنې د وخت نه به درې ساعته د مخه هوايي ډګر ته راځی. ژر ژر يې خپل ملګری له خوبه راويښ او ورته و يې ويل:

هله ژر شه پاڅيږه ! وخت لږ پاتې دی، تر څو چې زه او ته ځان برابره و ، وخت پوره کيږی.

جانان غزونی وکړل. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل اوزياته يې کړه:

_ سمه ده، هغه جيګ له اوبو نه را ډک کړه چې خپله خوراکه د اوبو سره وخورو.

خاني وويل: د اوبوغم مې لا د شپې خوړلی ، خو دا ووايه چې يو ځل به بياهم تليفون وکړو ، چې ښه ډاډه شو نو بيا به خواړه خورو ، څنګه دې خو ښه ده ؟

جانان په قهر شو، او زياته يې کړه: خانيه ! تا هسې د ځان نه سودايي جوړ کړی، په ډيرو تليفونونو کيدای شی څوک را باندې شکمن شي. ښه به داوي چې نور دا فکر له سره وباسې.

خاني زړه نازړه ښه ورته وکړه او بيا يې ورو داوبو ډک ګيلاس ځانه ته نيژدې کړ.

د څښاک او خوراک نه وروسته دواړو خپل سفري بکسونه په لاسونو کې ونيول او په يوه زاړه ټکسی کې يې ځان هوايي ډګر ته ورساوه. سالون ته د ننوتو سره سم يې تر هر څه دمخه لومړی په مخامخ دړه د الوتنی پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکوت، ډېر خوشاله شول ځکه هر څه نورمال و او الوتکې په خپل وخت الوتنه لرله. بیا یې خپل بکسونه د تلاشۍ له پاره وړاندې کړل. بکسونه چک شول ، یو یو ټکټ یې په بکسونو پورې ونښلاوه او د هغو یوه یوه کاپي یې دوي ته ورکړه ، د تالاشۍ مسول ورته وویل : دا ټکټونه به سمبال وساتی ، کله چې په دوبۍ کې د هوائې ډګر نه وتلی نو دا ټکټونه به هغوي ته ښکاره کړی او بیا به خپل بکسونه دځان سره یوسی .
جانان په ځواب کې ورته وویل:
ـ بیغمه اوسه ، دومره نابلده نه یم، پخوا مې هم ډېر سفر ونه کړی.....
جانان او خانی بیادواړه د پاسپورت شعبې ته ودریدل اوخپل پاسپورتونه یې د وړې کړکۍ له لارې پولیسو ته وړاندې کړل. یوه شیبه وروسته خروجي ویزه ولګیده ، د سرحدي پولیسو د کلکې تالاشۍ نه وروسته د اتنظار سالون ته داخل شول. دواړه ډېر خوشحاله و، ځکه هر څه یې تر اوسه سم روان و. د ټولو مسافرو د راننوتلو سره سم دسالون دروازه د بهر په لور خلاصه شوه، مسافر لکه یو ستوی لیک یو په بل پسې د الوتکې په لور روان شول. ټول په خپلو څوکیو کیناسل. د الوتکې دروازی بندې شوې، حرکت یې وکړ چې سل دوه سوه متره په مځکه لاړه ، الوتکه بیر ته را ستنه سوه. د پیلوټ له کابینه داسې اعلان و شو:
ـ ټولو مسافرو ته خبر ورکول کیږي چې الوتکه تخنیکی ستونزه لري، مهرباني وکړی، بیرته د انتظار سالون ته لاړ شي. کله چې ستونزه لرې شوه ، بیا به تاسو ته خبر در کړل شي.
ددې اعلان سره سم په خاني او ملګری مړې خولې را ماتې شوې، یو بل ته یې په حیرانۍ حیرانۍ کتل. ، ټولې سورلۍ د الوتکۍ نه راښکته شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیرته د انتظار په سالون کې ځای په ځای شوې. خانی ډیر وارخطا وه خو جانان ډاډورکاوه چې ښایې ستونزه غټه نه وي ، امید دی الوتکه ژر د الوتنی له پاره چمتو شي.

یو ساعت تیر شو، دوه تیر شول، درې شول، څلور شول خو بیا هم د الوتکی د الوتنې څه درک نه لګیده. په خا نې عصبي شوک را غی بې اختیاره یې چغه کړه:

ـ د خدای له پاره ، دا تاسو په مونږ څه ملنډې وهی ، اخیر څومره انتظار ... زه نور دلته د کیناسو حوصله نه لرم ، بیلوټ څه شو ، ورته ووایی چې الوتکه چالان کړی، الو تکه...

د سالون یو تن مسول په لاسینه ، هغه حوصله مندی ته را وبللو او ډاډ یې ورکړ چې یو ساعت وروسته به الوتکه خامخا د الوتنی له پاره چمتو شي. همداسې وشول ، د پنځو ساعتونو له ځنډ وروسته الوتکه د هوایي ډګر څخه پورته شوه.

خو کله چې الوتکه د دوبۍ په هوایي ډګر کې په ځمکه کیناستله نو ورسره سم یو ا مبولانس اویو بس سرویس د الوتکی مخ ته ودریدل. نور مسافر بس ته وختل خو خانی او جانان په امبولانس کې روغتون ته ولیږدول شول.

خاني خپله ساه په لاره کې ورکړه خوجانان بې هوښه روغتون ته ورسول شو . د معدی د پرینمځلو وروسته هغه له مرګه وژغورل شو. خو کله چې په هوښ راغی ، دوه درې پولیس یې سر ته ولاړو.

د ډاکتر نه یې د پیښې رپورټ وغوښت. ډاکتر ورته خپل رپوټ داسې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مړشوی شخص اودا ناروغ چې دلته لهموږ سره بستر دی دواړه ملګري وو ، هره یوه د الوتنی څخه د مخه ، ددیرشو په شاوخوا کې کپسولونه ، د ستوني له لارې معدې ته تیر کړي و و چې په هر کپسول کې په پوره اندازه (د هیروینو پوډر) ځای په ځای شوي و. هغوي په خپله محاسبه کې بریالي وو ځکه تر لنډې او ټاکلې مودې پورې يې د اغيزې مخنیوی په نظر کې نیول شوی و. د معلوماتو له مخې د هغوي احتیاطي تدابیر او محاسبه هغه وخت ګډه وډه شوه چې کله الوتکه دخپل وخت نه پنځه ساعته زیاته و ځنډیدله او بیا یې ورته هغه کپسولونه په مخ کې کیښودل کوم چې ډاکټر د جانان له معدې نه روغ را ایستلي وو .

د وینو څاڅکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مازدیګر مهال و ، مامورین نوي له دفترونو څخه راوتلي وو ، د چا په لاس کې تازه ترکاري ، د چاسره تازه میوه او د چا سره هم د ټوټو په کڅوړو کې چارک ، نیمن الوګان وو ، هرچا هیله لرله ژر خپل کور ته ځان ورسوي.
د کابل ښار دده افغانانو په سیمه کې ، د خیر خانې مینې په تم ځای کې شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګونه زیاتیده ، د ملي بسونو درک نه و. که کوم یو به را پیدا شو ، دومره بیروبار به پرې جوړ شو چې یوازې به زلمي او غښتلي کسان پورته شول خو ماشومان ، بوډاګان او ښځې به ټولې اریانې دریانې ولاړې وې.
شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګونه نوره هم زیاتیده. ناڅاپه د کابل د شاوخوا د پرتو غرونو تر شاه ، له ورایه د یو دروند غږ راپورته شو د سترګو په رپ کې دخیرخانې مېنې په تم ځای کې یې داسې کړنګ وکړ چې د چا خبره د غوږونو پردې یې څیرولې.
د راکټ د ډز سره سم د خیر خانې مېنې په تم ځای کې ولاړ کسان په ځمکه داسې سترې ولویدل لکه لوګرۍ چې په پټي کې غنم وریبي.
شیبه نه وه تیره چې د امبولانسونو غږ د کابل ښار فضا په سر وا خیسته. د څارندوی (پولیس) ټولي هم په ډکو ډکو موټرو کې سیمې ته راورسیدل ، سیمه یې تر خپلې ولکې لاندې راوستله. ښاریان هم د مرستې له پاره راورسیدل ، هر چا هڅه کوله چې مړي او ټپیان ژرترژره ، امبولانسونو ته پورته کړي . ویر او ماتم ګډ وو. د ښځو او ماشومانو ژړا ګانو ، د ټپیانو زګیرویو او دخلکو دویرې اوترهې غږونو د خیرخانې مینې په تم ځای کې سم دم قیامت جوړ کړی و. په دغسې زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوربنونکي ماتم کې ، یوې ښځې چې توره څادري یې اغوستې وه او د وینو څاڅکو ورپسې لاره جوړه کړې وه ، غوښتل یې په بیړه د خیر خانې د موټرو له تم ځای نه ځان وباسي. د څارندویو یو تن پرې پام شو او په منډه یې ځان ورورساوه :

ـ خورې ودریږه ! نه ګورې وینې درنه روانې دي ، هله ژر شه ، امبولانس ته وخیژه چې روغتون ته دې ورسوو.

د تورې څادرۍ والا ښځې هیڅ غبږ غوږ ونه کړ ، او په خپله لاره روانه شوه . د څارندوې کارکونکي د خپل څنګ ملګري ته وویل:

ـ ماته ښکاري دا ښځه په توده کې ده او په ځان نه پوهیږي زه خو وایم وربه شم او په زور به یې مخه ونیسم.

ـ ښه خبره ده ، ورشه او مجبوره یې کړه چې امبولانس ته پورته شي.

څارندوې په چټکې څادري والا ښځې ته ځان ورورساوه ، تر مخ یې ودریده ، په لاسینه یې ورته وویل:

ـ خورې ! تاته وایم ! په ځان پوهیږې که نه ، وینې درنه څاڅي وینې ! یو ځل ځان وګوره ، معلومیږي چې سخته ټپي شوې یې...

څادري والا ښځې ځان ته ښکته پورته وکتل او بیا یې په وار خطایې وویل:

ـ نه نه ، زه جوړه یم، له مخې مې لرې شه ، زه کورته ځان رسوم .

ـ معلومیږي چې ماغزه دې کار نه کوي، زه درته وایم چې له تانه وینې څاڅي او ته وایې چې روغه یم...

خو څادري والاښځې بیا هم ټینګار کاوه او همدا یوه خبره یې تکراروله

ـمخې مې لرې شی ، زه جوړه یم هیڅ راباندې نه دي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.څارندوي فکر وکړ چې د ښځې ماغزه په رښتیا هم کار نه ورکوي. ژر یې ټوپک اوږې ته کړ او دواړه لاسو نه یې د ښځې تر مخ پراخ ونیول
ـ وایم نه شې تللی ، ته ټپي یې مجبوره یې چې امبولانس ته وخیژې او روغتون ته لاړه شې
خو د توري څادرۍ والا ښځې بیا هم د څارندوي خبره ونه منله او د تیښتې هڅه یې پیل کړه.
څارندوي له مجبوریته هغه د لاس نه کلکه ونیوله او د ځان پسې یې کش کړه.
ښځې چغې او کوکې پیل کړی او څارندوي یې په دې تورن کړ چې هغه غواړي په زور یې روغتون ته بوځي.
له هرې خوا نه خلک پرې راټول شول ، ګڼه ګوڼه زیاته شوه ، د ښځې او څارندوي تر منځ کش او ګیر همغسې روان و چې نا څاپه د ښځې له لاسه یو شی په ځمکه ولوید .
څارندوي په بیړه هغه راپورته کړ ، ګوري چې د راکټ په چرو دیوې ښځې پرې شوی لاس د ی چې په مړوند یې د سروزربنګړي او په ګوتو یې د سروزرو ګوتې دي.

۱۳۶۲ ل کال ـ کابل

وروستئ لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

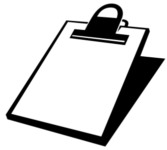

ملا صيب جمعې د مبارکې ورځې د لمانځه د اداکولو له پاره خپلو مقتديانو ته د نيت ترلو هدايت ورکړ ، کليوالو خپل صفونه برابرول چې نا څاپه له کومې خوا غږ شو:

ـ ملا صيب لږ صبر چې حاجي صيب کمال رارواڼ دی.

ملا صيب هم بې له ځنډه وويل:

ـ ښه ده ، ډيره ښه ده ، هلکانو ! حاجي صيب ته لاره ورکړې چې اول صف ته راشي.

حاجي صيب راورسيده او د ملا صيب تر شا په لومړي صف کې ودريده ، . لمونځ وشو ، خطبه هم ووېل شوه او ملا صيب د دوعا په وروستۍ برخه کې داسې ووېل:

:... الهي ! بنديان د بنده خلاص کړی ، قرضداران له قرضه ، ناروغانو ته شفا ورکړې اودهغوټولو دين اودنيا ښايسته کړې څوک چې ددين د خادمانو اود خدای (ج) دکور جومات خدمت ته لاس په نامه ولاړ وي.

الهي ته ددغسې کسانو ددې دنيا په مال او شتو کې برکت واچوې او په هغې دنيا کې يې جنت فردوس په نصيب کړې.

په جومات کې ناستو کسانو په لوړ غږ ووېل : امين ، امين.. ! .

ملاصيب زياته کړه:

...وروڼو او عزيزانو ! پته دې پاتې نه وي چې حاجي صيب کمال خان زموږ او ستاسو په منځ کې هغه څوک دی چې دغسې نيک او دثواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه يې په ځان فرض ګڼلي ، همدا نن چې تاسو په دې جامع جومات کې په کوم ښکلي ، ښايسته او قيمتي فرش باندې د الله تعالی فرض ادا کوی دا هم حاجي صيب کمال له خپله جيبه اخيستي ، الله تعالی دې د حاجي صيب دين او دنيا دواړه ښکلې کړي امين يا ربالعالمين !

ددوعا له خلاصيدو سره سم کليوال له خپلو ځايونو پورته شول او يو يو له جومات نه ووت خو حاجي صيب لا په خپل ځای دروند ناست و او تسپې يې اړولې. ټول کليوال چې لاړل نو حاجي صيب کمال خان هم را پورته شو ، جيب ته يې لاس کړ او يو ځوروپی يې د ملا صيب په لاس کې و ټومبلی. ملا صيب ست او سلا وکړه خو حاجي صيب په ځواب کې ورته وويل : غږ به نه کوې ملا صيب ، دا ستاسو په موږ حق دي ، ستا غاړه دې بنده وي ، که کوم شي ته دې اړتيا وه او په ما غږ و نه کړې.

ملا صيب د وښکيو په خندا کې بس همدا ويل :

سبحان الله ، ما شا الله !.الله دې دين او دنيا دواړه ښايسته کړه....

په کلی کې داسې ديره او حجره نه وه چې د جومات سره به د حاجی صيب د زياتو مرستو او کومکونو په اړه تبصره نه کيدله ، چا به يو څه ويل او چا به بل څه ، ځنو خو به لا دا تبی هم په کې وکړ:

... اشنا پام دی شته ! دين او دنيا دواړه د شنمنو خلکو ده. په دی دنيا هم خلک ورته لاس په نامه ولاړ وي او د هغې دنيا توښه خو د خپلو پيسو په مرسته برابروي ، خيرات دوي ورکوي ، زکات دوي ورکوي ، د خوار او غريب سره دوي کومک کوي ، د حج مبارک فريضه دوي ادا کوي.... بل به غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه وایې ! غریب خلک خو نه د دین شو او نه د سادین ، بس موږ به دوعا کوو چې الله اتعالی دې موږ خوشی په خوشې وبخښی.
حاجی صیب د عمر له پلوه پوخ سړی و . زیات وخت به یې په مسافری کې تیرولو خو چې به کلي ته را ستون شو نو بس د جومات په ملا او چړیا نو به اخترو. ځکه هغه ددوي ډیر زیات خیال ساته.کمال خان به تل د خپلو یارانواودوستانو په منځ کې دا خبره کوله چې د کلي له ملا به ځان ساتی هغه که د جومات د منبر له پاسه څوک په ښه او دروند نامه یاد کړې نو بیا یې هیڅوک په سپک نامه نه شي یادولی.
دا ځل چې حاجی صیب کمال خان نوی له مسافرۍ نه را ستون شوی و نو د پخوا په شان یې بیا هم ملا صیب ته د شپې ډوډوۍ بلنه ورکړه . ملا صیب هم دهغه بلنه ومنله او د ما ښام د لمانځه نه وروسته د خپلو څو چړیانو سره یو ځای د حاجی صیب کورته ورغلل.
حاجی صیب د هغوی تو د هرکلی وکړ. په لږه شیبه کې په لوي او پراخه دستر خوان د خدای داسې نعمتونه کیښودل شول چې د چا خبره یوازی د مرغۍ پۍ به په کې نه و.
ملاصیب او ورسره چړیانو یې یو بل ته په وښکیو کې مسکي شول او په اشارو اشارو کې یې یو یل ته دا اشاره ور سوله چې نورنو ورته مه ګوری. د ډوډۍ په خوړلو پیل وشو ، د یو څو نمړیو نه وروسته د ملا صیب پام شو چې حاجی صیب کمال خان هلته لرې ناست دی . ملا صیب په حیرانۍ ورنه وپوښتل:
ـ حاجی صیب ته ولې ډوډۍ‌نه خورې ؟ په ګډه د ډوډۍ خوراک ثواب لری، راځی له دې ثوابه ځان مه محروموی.
حاجي صیب چې تسپې اړولې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاصیب نن عذر لرم او هغه دا چې زه پرهیزیم ، کنه تاسو می کله یوازې پریښودی .ملا په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي حاجی صیب ، څه تکلیف لری؟

حاجی صیب سوړ اسویلی و ویست او بیا یې وویل:

ـ ملا صیب ! بس دوعا ګانې راته کوې، تکلیف مې ډیر خطرناک دی ، ډاکترانو راته ویلی چې په معده کې مې ((رسولۍ)) دي او هغه باید عملیات شی . سبا ته په خیر سره هندوستان ته د سفر نیت لرم که د خدای رضاوه .بس هلته به علاج کوم . ملا صیب په دغسې وختونو کې مې یوازې ستاسو دوعاګانی په کار دي اوبس .

ملا صیب چې ډوډي خوړله په ډکه خوله یې لومړی خپله خواشیني او بیا خپله همدردي داسې وښودله:

ـ حاجي صیب ! زموږ په وس غیر له دوعا ګا نو نه نور څه پوره دي ؟ ته هیڅ غم مه کوه. که د خدای رضا وه موږ به سبا ستاسو د شفا اوښه صحت یابۍ په حق کې د قران شریف یوختم وکړو او بیا یې خپلو چړیانو ته مخ کړ: هلکانو ! وامو وریدل ؟ سبا چې ورک نه شی ... چړیانو هم د تایید سرورنه وخوځول.

د تګ په وخت کې حاجی صیب ورو جیب ته لاس کړ او د پیسو یو بنډل یې د ملا صیب په جیب کې کیښود او زیاته یې کړه: ملاصیب ! دا به درسره واخلې، کله چې مو سبا ختم شریف سرته ورساوه نودا یو څه پیسې به ، زما له خوا په دې چړیانو خیرات وویشې او چې څومره پاتې شوې هغه به دجومات د اړتیاو له پاره د ځان سره وساتې. ملاصیب چې په خپل جیب کې په پیسو لاس واهه وویل:

ـ ماشاالله ! ډیره ښه ده ، څنګه چې ستا رضا وي همغسې به وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ورځ حاجی صیب د هندوستان په لور روان شو او ملا صیب د وعدې سره سم په خپل جومات کې د قران شریف ختم ادا ، او د حاجي صیب د روغتیا په حق کې یې ښې ډیرې دوعاګانې وکړې.
حاجی صیب پوره یوه میاشت په هندوستان کې تیره کړه کله چې بیرته ته راستون شو، نو ډلی ډلی کلیوال یې پوښتنی ته ور تلل او هر چا به ورنه دا پوښتنه کوله چې حاجي صیب عملیات مو څنګه تیر شول ؟
حاجی صیب به په ځواب کې بس همدا یوه خبره کوله:
ـ دا خو ستا سو د دوعاګانو برکت و ، عملیاتو ته اړتیا پیدا نه شوه، ناروغي مې د خدای تعالی (ج) په فضل او کرم د دارو په وسیله جوړه شوه.....
شپې او ورځی تیریدې د حاجی صیب شتمني له یوی ورځې نه بلې ته زیاتیدله. زامن یې په کلی کې لکه شهزاده ګان داسی ګرځیدل. په ودونو او ښادیو کې به دحاجي صیب لورانودومره ګا ڼې په ځان رااچولې وې چې د کلي نجونو به له حسده ورته کتلی نه شول.. یوې نیمې خو به لا ویل :
... خورې ! په نوم واده مې د حاجی صیب د لورانو له لاسه بد ایسي دهغو ګاڼو ته چې ګورو موږ ته خپل ځان ډیر سپک ښکاري.
د ورځو نه یو ورځ حاجي صیب بیا د سفر نیت وکړ.دا خبره یې لومړی د کلی د ملاصیب سره شریکه کړه او هغه ته یې داسې وویل: ملاصیب ! ما خو د عمرې شریفی د ادا کولو نیت کړی. که څه شی ته ضرورت لری، همدا اوس یې راته ووایه، بیا دې ګوره ګیله نه منم.
ملاصیب مسکی شو او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صيب څومره بختور سړی يې ، ډير پاک ځای ته روان يې ، الله تعالی دې زموږ هم نصيب په کې و کړي ، نور څه می نه دی په کار، بس يو ښايسته جيبي شو بيني ساعت به راته راوړې. هغه په دې ښه دی چې کله زه سهار وختي د اذان او لمانځه لپاره پاځيږم، نو هغه وخت تياره وي او په دغسې وختونو کې شوبيني ساعتونه ډير ښه کار کوي. حاجی صيب په پوره ډاډ ورته وويل:

ملا صيب ! بې غمه اوسه ، ساعت ساده خبره ده او بيا يې ورنه غاړه په غاړه ښه تو ده مخه ښه وا خيستله.

. حاجی صيب دوه درې مياشتی په سعو دی عربستان کې وځنډيده ، د کورنۍ سره يې ډيره زياته انديښنه وه. ملاصيب به يې هم کله نا کله له زا منو څخه پوښتنه کوله چې پلار مو راغلی که نه؟ خو هغوی به هر ځل ورته د نه ځواب ورکاوه.

د ورځو نه يوه ورځ د مازيگر لمانځه نه وروسته ټول کليوال د ملا صيب په گډون د جومات د پيتاوی غاړې ته ناست وو. په دې وخت کې يو نابلده سړی راغی او د سلام نه وروسته يې د جيب نه يو کاغذ را وويست او ويې ويل:

ـ زه څو ورځې د مخه د سعودي عربستان نه راغلی يم. او ستا سو د يوه کليوال ليک مې راوړی. نوم يې حاجی صيب کمال خان دی. هيله ده چې دا د هغه کورنۍ ته ورسوی.

په ناستو کسانو کې د حاجی صيب مشر زوی هم ناست و، په بيړه او خوشالۍ يې د هغه نه ليک واخيست. ژر يې پرانيست چې يو دوه کرښې يې ولوستلی ناڅاپه يې له خولې نه يوه کريکه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ټول حيران شول. د حاجی صيب زوی نه يې د علت پوښتنه وکړه، خو هغه په داسی حال کې چې په چيغو چيغو يې ژړل، هيچا ته يې ځواب ورنه کړ او نيغ يې د خپل کور مخه ونيوله. کليوالو يو بل ته حيران حيران وکتل او هيڅوک نه پوهيدل چې په حاجی صيب به څه راغلی وي؟

د ناستو کسانو څخه يو تن د ليک را وړونکی څخه پوښتنه وکړه: وروره خيريت خو به و ، په ليک کې حاجي صيب څه ليکلي و، چې زوي يې دومره وار خطا شو ؟

ليک را وړونکی وويل: حاجی صيب کمال خان په عربستان کې د (پوډرو) په قا چاق کې نيول شوی ، د عربستان حکومت ورباندې د مرګ سزا خيژولې، کيدای شي يا يې اعدام کړي وي او يا به يې په نن سبا کې اعداموي. په ليک کې يې خپلې کورنۍ ته خبر ورکړای چې نور نود هغه د راستنيدو په تمه نه شي .

ناست خلک ټول هک پک پاتې شول ، يو بل ته يې حيرا حيران کتل او د هيچا له خولې نه سپوږ نه خوت. خو .ملاصيب دا سکون مات کړ. په داسې حال کې چې دواړه لاسونه يې اسمان ته نيولی و . وويل:

ـ توبه خدايه توبه ! لويه خدايه ! ستا ځنې بندګان څومره رياکاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنفکشن

د شين ځنګل په تاپو کې

د ډاکټر لمر به سپينه چپنه تل په غاړه وه ، سپينو اوږدو ويښتانو يې غوړېونه پټ کړي وو .خبرې يې کمې او فکر يې زيات کاوه .
خپلې لوړې زده کړې د فارمسي (دارو جوړونې) په څانګه کې پای ته رسولې وې.د نړۍ په بيلابيلو پرمختللو صنعتي هيوادونو کې يې ډيرکلونه کارکړی و او په سترو علمی سيمنارونو کې يې هم څو څو واره برخه اخيستی وه. د پوره علمی صلاحيت او تجربې خاوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر لمر په زړه کې د کلونو کلونو را په دیخوا یوه ستره ارزو اوسیده او دهغې دلاس ته راوړنې له پاره یې، د خپل ژوند پاتې برخه دسمندرونو اخوا د شین ځنګل په ټاپو کې غوره وبلله.

هغه جونګړه د شین تاپو په ځنګل کې دیوې وړې غونډۍ په سر اباده وه سهار به چې له خپلې جونګړې راووت نو ترماښامه به د شین ځنګل په غرو او رغونو کې د دارويي بوټو په راټولولو اخته و. د شپې له خوابه یې هغه بوټي د خپلی جونګړی په کوچنی لابراتوار کې د ازموینی لاندی نیول. هره ورځ او هره شپه یې همدا مشغولا وه.

د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکو به ډاکټر لمر، د ډاکټر لیونی په نامه یا داوه. ځکه دهغه ټول کړه وړه د ټاپو د اوسیدونکو له پاره نا اشنا او د حیرانی نه ډک وو.

نن چې شپه له نیمایی اوختې وه ، ناڅاپه د ډاکټر لمر په جونګړه کې کله د خندا او کله هم د ژړا انګولا وې پورته شوې.

ګاونډیانو سخت وارخطا شول ، په بیړه یې ځانونه وروررسول...

. ګوری چې ډاکټر لمر په کوټه کې یوه مړه ښکته پورته ګرځي او ډاکټر لمر هم کله ورته وژاړي او کله ورته داسې خاندی چې ته به وایې د دنیا تر ټولو قیمتی شی یې په لاس راوړی دی.

ګاونډیان ورته هک پک پاتې شول ،له یوی ښی شیبی ننداری وروسته ، یوه ګاونډي ورنه پوښتنه وکړه:

ـ ډاکټر لمر ! څه خبره ده چې په توره شپه مو د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکي په خپله ژړا او خندا د حیرت سره مخامخ کړي دي ؟

ډاکټر لمر په خپلې خوشحالې کې دومره ډوب وچې د هغه خبره یې نه اوریده ،یوازې یې همدا خبره تکراروله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه بريالى شوم، زه کامياب شوم.....

اوکله نا کله به يې بيا ، په لوړ اواز چغې کړې

ـ راشى ! راشى ! هلى ! هلى ! دا ځوانه مږه وګورى ! دا پرون داسې نه وه ، زړه بوډۍ وه ، په لاره نه شوه تللى، خو اوس دادى ځوانه ده، مستې کوي، ټوپونه وهى........

ګاونډيانو به يو بل ته په تعجب وکتل ، نه پوهيدل چې ډاکټر لمر څه وايي.... ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په تلو تلو کې به ، يو بل داخبره هم کوله ډاکټر لمر پخوا لېليونى و خو اوس لکه چې پوره ليونى شوى. خداى دې پرې ورحميږى.

سبا چې د لمر ځيرې د شين ځنګل د ټاپو په هسکو او دنګو ونو ، خپلې وزرې وغوړولى نوډاکټر لمر هم له خپلې جونګړې راووتلو ، خو نن ډاکټر لمر هغه پرونى بوډا ډاکټر لمرنه و ، هغه اوس پوره ځوارلس کلن ځوان و ، اوږده تور وېښته او ښايسته ځواني وه ....

خلک ورته هک پک پاتى وو او په حيرانى يي ، له هغه نه د خپلې د ځوانۍ د راز پوښتنه وکړه. ډاکټر لمر په خوښى ورته وويل:

ـ ډير کلونه په همدې بوخت وم چې يو ډول داسى دارو جوړ کړم چې هغه د انسان دزړښت دوره بيرته په ځوانى بدله کړى او له نيکه مرغه دادى پرونى اوو ياکلن زړو بوډا ډاکټر لمر اوس تاسو ځوارلس کلن ډاکټر په ځيره کې ګورى..

د ډاکټر لمر د بيا ځوانۍ د دارودکشف خبرونه په ټوله نړۍ کې خپاره شول. څو ورځې نه وې تيرې چې د شين ځنګل د ټاپو فضا د نړۍ د سترو پانګوالو په هليکوپترو ډکه شوه. هر چا د خپل ځان سره په بوجيو بوجيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسی راوړی وی او هر چا غوښتل چې د پیسو په بدل کې د ډاکټر لمرنه د ځوانۍ دارو واخلی.

خو ډاکټر لمر د نغدو پیسو له اخیستلو نه انکار وکړ. هغه ټولو پانکوالو ته وویل:

ـ دځوانۍ دارو دهمدې شین ځنګل د وروسته پاتې ټاپو ملکیت دی هرچا چې ددې ټاپو په ابادۍ کې برخه واخیسته نو هغه ته به د ځوانۍ دارو ورکول کیږي...

ډاکټرلمر دشین ځنګل ټاپو په څلورو برخو شمال، جنوب، لویدزاوختیز وویشه او هره برخه یې څو پانګوالو ته وسپارله ، او دا شرط یی ورباندی کیښود هر چا چې خپله ورسپارل شوی برخه د بشری ژوند د ټولو ضروری اړتیاوله مخي ښه جوړه کړه، نو هغه به د ځوانی دارو د ځان سره وړي.

پانګوال بیرته ستانه شول او دا ځل یې د نغدو پیسو په ځای د ځان سره د ساختماني چارو ماشینونه راوړل.

څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل په ټاپو کې هری خواته د بلدوزرواو ټراکټورونو غرهار ځمکه او اسمان په سر واخیست.

چا سرکونه جوړول ، چا کورونه ، چا د اوبو بندونه او چا هم د بریښنا مزی غځول. په لنډه موده کې د شین ځنګل وروسته پاتی ټاپو په داسی یو پرمختللی او مډرن ټاپو بدل شو چې ثانی یې د نړۍ پر مخ نه لیدل کیده.او ددې کار په بدل کې د نړۍ ډیر زاړه پانګوال هم په ځوانانو بدل شول.کله چې د نړی پرمخ دغریبو خلکو غوږونو ته د اوازه ورسیده نو ډیر ناهیلي او اندیښمن شول ، ځکه هغوي دومره څه نه لرل چې د ځوانۍ دارو پرې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نا امیدۍ په فضا کې د پانګوالۍ له پاره هلې ځلې تندې شوې ، د مدني قانون ځای د ځنګل قانون ونیو ، زورورو د کمزور و په شتمنیو بریدونه پیل کړل ، هرې خوا د جګړې اورونه بل شول ، د کمزورو وینې وبهیدلې او زورور نور هم شتمن شول.

ډاکټر لمر چې ددې ستر بشري ناورین څخه خبر شو ، په خپل کړي خدمت ډیر زیات خواشینی شو ، په بیړه یې د شین ځنګل له ټاپو څخه ځان ورک کړ . اوس ستر ستر پانګوال چې په بیلابیلو ناروا لارو یې سترې پانګې لاس ته راوړي ، هره ورځ دهغه په لټون پسې سترې ستومانه ګرځي خو ډاکټر لمر داسې غیب شوی چې نه یې مړی شته او نه یې ژوندی چاته معلوم دی.

د ډاکټر لمر لابراتوار څو څو ځلې د دارو جوړولو د سترو کمپنیو له خوا ولټول شو څودهغو دارو نسخه په لاس راوړی خو ډاکټر لمر هغه نسخه په خپلو مغزو کې د ځان سره وړې ده.

پیښور 10-01-2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

طنزي کيسه

انصاف

- اور دې په داسې کور شي ، پيسې شته خو هيڅ په کې نه شته...
ما له ويرې غږ نه کاوه خو په زړه کې مې ګرځيدل ، هرو مرو څه پيښه شوی چې مور مې دومره په غوسه ښکاري. په دې وخت کې مې پلار له بهر نه راغی او چې زما دمور خلق تنګي يې ولېده نو په حيرانۍ يې وپوښتل :
ـ ښځی ! بيا څه ټکه رالويدلې چې ځمکه ځای نه درکوي ؟
مور مې په داسی حال کې چې اعصاب يې ډير نارامه و وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسړیه ! ستا له بې پروايي نه مې زړه خولې ته راغلی، په کو ر کې نه چای شته، نه بوره، نه مالګه او نه غوړي ، .حیران یم چې بیګاه ته څه زاراو ګنډیر پا خه کړم. کور نه دی، سم دم د مړو هدیره...

پلار مې مسکی شو او ویې وویل:

ـ خیر دې نن یو څه ګذاره وکړه ، په دفتر کې مې ډېر زیات کارونه وو که د خدای رضا وه سبا به هر څه درته راوړم.

مور مې په غوسه وویل:

ـ ستا یوه ورځ نه ده ، ټول عمر دې په همدې بانو تیر کړ.

پلار مې ورغبرګه کړه : ښځې پخپله پوهیږې یوزړې سړی یم چې یو کارته مخه کړم بل رانه پاتې وي.

په دې خبره مې مور نوره هم په قهرشوه :

ـ یو وزری په څه یې...؟ زلمی زوی دی په کور کې ناست دی چې ته وزګار نه یې زوي ته پیسی ورکړه چې هغه له بازاره سودا راوړي. پلار مې مسکی شو او ویې ویل:

ـ ملامته نه یې د کور ښځه یې بازار دې لیدلی نه دی ، په بازارکې داسې سفید پوشه کسان ګرځي را ګرځي چې ته به فکر کوې کومه ملا یکه له اسمان نه را ښکته شوې خو چې اصلیت یې راو سپړې له هغه نه به لوي غل په دنیا نه وي. زوي خو مې یوازې ښونځي ته تللی راغلی ، د بازاري خلکو له چالاکۍ سره نا بلد ه دی ، که په سودا پسې یې ولیږم ، سودا څه چې وایم غټ پټ زوي به رانه په بډه ووهي

په مور مې دا خبره نوره هم بده ولګیده:

ـچې دومره اعتبار ور باندې نه لرې نو بیا ورشه بنګړی ورته راوړه او د لور غوندې یې په کور کې کښینوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور دا خبره په ما هم د ټوپک له ډزنه بده ولګیده، یو ځل مې د مور سترګو ته وکتل او بیا مې د پلار سترګو ته ، خو له ویرې نه مې سپوږ هم ونه کړ. پلار زما په خپګان پوه شو. په خندا یې وویل.

ـ ښځې په زوي مې ملا متیا مه اچوه. پسات ټول په بازار کی دی، پریږده یې چې اوس خپل سبقونه ووایي ، د کور کارونه به بیا وروسته کوي. خو مور مې دا خبره نه منله ویل یې :

ـ هر څه چې کیږی ودې شي. خوزما زوی باید هرو مرو د بازار سره بلد شي ، ځکه تر څو پورې به د دنیا له ښو او بدو نا خبره وي او بله دا چې ستا به هم لاس ور باندې سپک وي.

پلار مې د یو څه سوچ نه وروسته وویل:

ـ سمه ده ، چې ته وایې نودا به ستا ومنم. سبا د جمعې ورځ ده ، ښونځی رخصت دی ، پیسې به ورکړې او سودا به راوړي.

د پلار په دې خبره زه هم خوشاله شوم او ځان ته مې د سړیتوبه تمه پیدا شوه. مور مې سهار وختی له درانه خوبه پاڅولم. په جیب کې یې د پیسو سره یو ځای د سودا لست هم راته وسپاره او د تګ په وخت کې یوازې دومره وویل:

ـ زویه ! بیګاه خو دې د پلار خبرې واوریدې ، ډیر پام به کوې چې څوک دې تیر نه باسي.

ما ورته وویل:

ـ ډاډه اوسه مورې !دومره نو ساده نه یم ، په ښوونځي کې سبق وایم ، په کتابونو کې مې ډیر څه لوستي ، په هر څه ښه پوهیږم.

په دې خبره مې ، مورنوره هم ډاډه شوه او د شاباسي سره سره یې په ټنډه هم ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له بازاره یو څه لرې و ځکه مو ږ د ښار په یو کنج کې اوسیدلو. چې روان شوم نو په ټوله لاره مې همدا اندیښنه مخې ته ولاړه وه ، هسې نه چې څوک مې تیر نه باسي !

په همدې اندیښنو او سوچونو کې بازار ته ورسیدم . شا وخوا مې ترورترور کتل ، نا څاپه مې د یوه دوکان په لو حه سترګې ولګیدې ((انصاف چای پلورنځی)) ، د انصاف د کلمې په لیدلو مې په زړه کې خوشالي په ټوپونو شوه . ځکه ما د ښونځي په کتا بونوکې د انصاف په هکله ډیرې کیسې لوستې وې او هم مې په جو مات کې د ملا صیب نه دا خبره ډیره اوریدلې وه چې انصاف ښه شی دی ، د با انصافه سړي په شتو کې برکت وي او بې انصافه بنیادم په دنیا کې خلکو ته مخ تورن او په اخیرت کې د الهي د سترو عذابونو سره مخ وي ......

بس نو په زړه کې مې سمد لاسه دا متل وګرځیده (ما موته ، بیا دې موته)، دومره لویه لوحه یې چې لیکلې ، خامخا د انصاف خاوند دی او چې د انصاف خاوندوی نو ما به هم نه تیر باسي .

په ډاډه زړه د دوکان مخې ته ودریدم او بې له دینه چې د بیې په اړه ورسره خبرې وکړم چای مې ورنه وتللو او پیسی مې ور کړې. څو قدمه چې وړاندې لاړم، بیا مې په بله لوحه سترګی ولګیدی لیکل شوی و: ((انصاف خوراکه پلورنځی)) نور هم خوشاله شوم او له هغه نه مې هم غوړي، بوره، مالګه او داسې نور خوراکې شیان واخیستل او بې له دینه چې چنې ورسره ووهم پیسې مې ورکړې.

ټوله سودا مې په یوه بوجې کې واچوله. څوقدمه چې د مخکی لاړم، پام مې شو چې لیکلی یې و. ((انصاف در ملتون)) ، (انصاف سلماني) ، (انصاف کلینیک) ...... خو شاله شوم او د ځان سره مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ نه پوهیږم دا خلک ولې وايي چې په ښار کې انصاف نه شته ، دلته خو په هر څه انصاف لیکل شوي

په همدې چرتونو کې ډوب وم چې غرمه را ورسیده. زه هم ښه وږی شوم . د غرمې ډوډۍ مې په ((انصاف رستوارنت)) کې وخوړله. له ډوډوۍ نه وروسته مې یو څه سودا نوره هم واخیستله ، وړل یې راته ګران شول. سترګې مې په لاسي کراچیو ولګیدې. د ټولو په منځ کې مې په هغې کراچۍ لاس کیښود چې مخامخ یې په سره رنګ په ګډووډو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچی)) !

سودا مې په همدې کراچۍ کې بار کړه. هغه مخکې او زه ورپسې شوم. تیاره ماښام ستړی ستومانه دکور په دروازه ور ننوتم. مور له ورایه راباندې غږ کړ:

ــ زویه ! څنګه دې دومره ناوخته کړ ، خیریت خو به و ؟

ــ هو موری ! خیریت و خو هسې هلته...

پلار مې وویل:

ــ ته نورې خبرې پریږده دا وایه چې سودا دې راوړه که نه ؟

ــ هو هو.... هلته... هلته بهر...هلته بهر په انګړ کې ایښې ده

پلار سره مې د هر څه نه زیات دسوداد قیمتونو اندیښنه وه زما په وارخطایې او بنده بنده ژبه پوه نه شو . ژر یې رانه و پوښتل:

ــ ووایه زویه ! غوړي دې په څو واخیستل ، بوره دې په څو واخیستله...... ؟

ما یې ژر خبره ونیوله او د سودا بشپړ لست مې د هغه په مخ کې کیښود. پلار چې مې په لست کې دسودا قیمتونو ته ښه ځیر شو ، نا څا په یې سر ته ټک ورکړ، مور مې په حیرانۍ ورنه پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سړیه ! څه خبره ده؟

پلار مې وویل:

ـ تباه شوی یم. د لسو روپیو شی یې په پنځلس او د پنځلسو یې ، په شل ور باندې خرخ کړي ، نه مې درته ویل چې دا خلک بې انصافه دي ، هلک به سودا پسې نه لیږو خو تا خپله کوله او زما دې نه منله

ما په بیړه د پلار خبره غو څه کړه :

ـ نه نه پلاره ! دا درسره نه منم. ځکه ما ټوله سودا په داسی دکانونو کې اخیستې چې په سر یې په غټو تورو ((انصاف)) لیکل شوی و.

پلار مې وویل:

ـ زویه ! په همدې کې تیر وتلی یې. هر هغه څوک چې څه نه لري، د همغه شي یادونه ډیره کوي.

د دې خبرې سره سم ما ته هم خپل یو همصنفی رایاد شو. هغه به د ښونځي په ازموینه کې تل په واسطو او نقل بریالی کیده خو چې بهر به د خلکو سره مخامخ شو نو بیا به یې د خپلې پوهې او لیاقت خبرې کولې. د بلې خوا زموږ د ټولګی او لمبر بیا ډیر زیات تکړه و خو هغه به هیڅکله دا خبره نه کوله چې زه تکړه یم.

د پلار خبره را ته د کاڼی کرښه ښکاره شوه. زړه نا زړه مې ورته وویل:

ـ پلاره ! ستا خبره سمه ده ، له ما نه هم ټوله سودا د هغی کراچې خاوندو تښتوله چې په ټنده یې به لویو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچۍ))

ځکه خو تش لاس کورته راغلی یم

مور چې مې دا خبره واوریده نو په ژړغونی غږ یې وویل:

ـ زویه ! سر مې د خریلو دی چې ته مې په سودا پسې ښار ته لیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

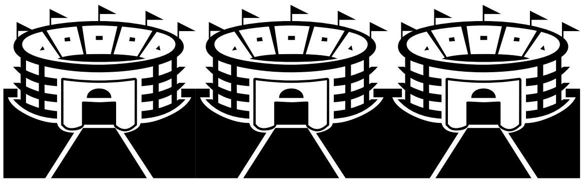

زاړه دښمنان ، نوي دوستان

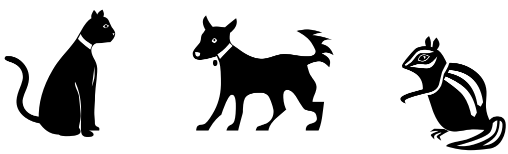

ونه و په پخوا زمانوکې یوه کلیوال ښې ډیرې چرګانې ساتلی وې. چرګو به هره ورځ هګۍ اچولې او کلیوال به خرڅولې له دې لارې یې ښې ډیرې پیسې لاس ته راوړې.

د شپو نه یوه شپه ناڅاپه د چرګانو د ټیغ، ټیغ غږونه پورته شول. کلیوال په وارخطایې له خوبه را پاڅیده او په بیړه یې د چرګانو دساتنې ځای ته ځان ورساوه .له ورایه یې ولیدل چې ګیدړ یوه غټه پټه چرګه په خوله کې نیولې او په شنه منډه یې دځان سره یوړله..

کلیوال زیات اندیښمن شو او له ډیرې اندښنې نه یې تر سهاره خوب ونه کړ. په همدې فکرونو کې ډوب و چې څنګه خپل چرګان په راتلونکی وخت کې د ګیدړ له شره وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو څه چروتونو او فکرونو وروسته یې داغوره وبلله چې د ګیدړ دښمن سپی دی ، ښه به وي چې د یو دښمن له پاره بل دښمن پیدا کړي.
په همدي هیله سهار له کوره ووتلو ، ماښام چې کورته راتلو نو یو ښه هډور کوچیانی سپی یې د ځان سره راوستلو.
ګیدړ نیمه شپه بیا دکلیوال کور ته راغی. خو دا ځل یې له ورایه د سپی غپا تر غوږ شوه. چرت یې خراب شو. ځای په ځای ودرید ه او دخپلو نویو چالونو په لټه کې شو.
د یو څه فکر وروسته یې یو چل وموند ، د کلیوال د کلا مخ ته یې ځان نږدې کړ. په سپی چې د ګیدړ بوي ولګید نوپه غپا غپا یې ټول کور په سر واخیست.
کلیوال چې د خپل سپي غپا واوریده ،زیات خوشاله شو اوپه دې ډاډه شو چې نور نو د ګیدړ له شره بیغمه شوی دی .په همدې هیله په درانه خوب ویده شو .
ګیدړ خو هم په هوښیاری او چلاکۍ کې نوم لری. ، کله به د کلا یوه دیوال ته ه اوکله به دکلا بل دیوال ته ودرید. ټوله شپه یې سپی په منډو رامنډو او غپا دومره ستړی کړ چې نور نو دخوځیدو نه و.
ګیدړ د یو لنډې شیبې له پاره ځان دکلا نه لیرې کړ. سپي ډاډه شو چې ګیدړ تللی نوځکه په درانه خوب ویده شو.
ګیدړ همدغه شیبه غنمیت وګڼله ، غلی غلی د کلا ددروازې د ایراو له لارې یو ځل بیا د کلیوال کورته ننوت اوخپل ښکار یې په یو ترنګ کې دځان سره یوور.
کلیوال چې سهار را پاڅید ګوری سپی یې ویده اوپه چرګانو کې یې یوه بله چرګه هم نشته. فکر یې ډیر خراب شو او دچارې په لټه کې شو. دلږفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې نيت وکړ ښه به داوي چې کور ته يوه پيشو هم راوړي.ځکه سپی او پيشو په خپلو کی زړه دښمنی لری. هغوي به ټوله شپه يو په بل پسې منډې رامنډې وهي ، د همدې دښمنی له برکته به سپی خوب نه کوي او دده کور به د کيدړ له شره خلاص وي

ماښام يې ښه غټه توره پيشو کور ته راوړه. سپی چې پيشو وليده نو سمدلاسه يې ورته په غپا شروع وکړه. پيشو هم خپله دښمنی دميو ، ميو.. په غړ ورغبرګه کړه. دواړو ټوله شپه په ويښه تيره کړه. سپی به په پيشو پسې منډی وهلی او پيشو به کله د کلا په يوه سر او کله به بل سر له ورايه ورته د ميو ميو... غږونه کول.

ګيدړ چې د کلا نه دباندې د سپی او پيشو غږونه واوريدل پوه شوه چې نن څه په لاس نه ورځی. نو ځوړند سر د ځنګل په لور روان شو. خو په زړه کې ډاډه و چې په يوه کور کې ددوو دښمنانو ګذاره نه کيږی. مجبوره دی يو به کور خوشی کوی. خو پيشو او سپی دواړو ته کليوال هره ورځ ښې غوړې زيړې ورکولی نو ځکه يوه هم د کور خوشې کولو ته زړه نه ښه کولو.

څو شپې او ورځې يې همداسی په دښمنې کې تيری کړی.

د شپو نه يوه شپه پيشو د کلا د سر نه سپی ته ورغږ کړ:

ـخوشې ځان مه ستړی کوه، هيڅ وخت به ته خپل غاښونه په ما تاوده نه کړی، راځه چې په زړی دښمنې خاوری وا ړو او يو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړو. ، په دښمنۍ کې نه ستا ګټه شته او نه زما .

سپی چې د پيشو دا خبره واوريده نو يو څه په فکر کې ډوب شو . ځکه هغه هم د ډيرو منډو رامنډو او غپا له لاسه نور ستړی شوی و.

ــ پيشو ته يې وويل ستا وړانديز ماته منظور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو يو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او بيا لاړل په خپلو ځايونو کې په ارام خوب ويده شول. ګيدړ چې د کليوال په کور کې ښه ډير چرګان ليدلي و. ، زړه يې نه صبريده . نن شپه يې بيا هم د کليوال کلا ته ځان راوساوه. يوه ښه شيبه يې غوږ ونيو. پوه شو چې په کور کې کراری ده. په ارام زړه کور ته ورننوت او بيا يې هم خپل ښکار تر لاسه کړ.

کليوال چې سهار را پاڅيد ګوری پيشو او سپی دواړه بيغمه ويده دی. د خپلو چرګانو په شمير لو يې پيل وکړ، پوه شو چې بيا يې هم يوه چرګه ګيدړ وړی ده. د غوسې نه تک سورواوښت. او نيت يې وکړ سپی او پيشو دواړه له کوره وشړی. خو دلږ فکر وروسته يې تصميم بدل شواو پريکړه يې وکړه چې له يوه نه دوه او له دوو نه دريې دښمان ښه وي

ټوله ورځ يې دموږ کانو د سوړو په لټولو پسې تيره کړه. ماښام چې کورته راتللو نو يو ښه غټ موږک يې هم دځان سره راوړ. پيشو چې په موږک سترګی ولګيدی نو د خوشحالی نه يې په ميو ميو ورته سترې مه شی وويل. موږک هم په ځونګ ځونګ کې داسې ځواب ورکړ:

پيشو ګلې ! زماخوراک دومره ساده نه دی. خوشې به ځان نه سترې کوې. پيشو ته چې د سپی او خپلې دښمنې نتيجه معلومه وه. موږک ته يې د هم دوستی لاس وغزاوه . موږک هم ورسره ومنله او دواړه يو ځای سپي ته ورغلل او د خپلې دوستۍ نه يې هغه هم خبر کړ. سپی ورته وويل:

ستاسو دوستي ماته منظوره ده ، که غواړی چې موږ او تا سو دريواړه په دې کور يو ځای واوسوواوښه غوږ زيږ خوارکونه وخورو نو ښه به داوی چې د ګيدړ د راتلو مخه په ګډه ونيسو ، ځکه د کور خاوند موږ د همدې کار له پاره ساتلي يو . پيشو ورته وويل: زه خو يې منم خو ښه دموږک ده. چې هغه يې منی او کنه؟ موږک ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاسو دواړه له ما مشران یاستې چې ستاسو خوښه وي. زما هم خوښه ده دریواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او هر یوه به په خپل وار د شپې له خوا پیره کوله. کله چې به ګیدړ کورته را نږدې شو او د پیرې وار به د پیشو یا موږک و، نو ژر به یې سپي راویښ کړ او ګیدړ به یې په راغلې لار بیرته وځغلاوه.

شپې او ورځې تیریدې: کلیوال له دریواړو نه ډیر زیات خوشحاله و او هره ورځ به یې دریواړو ته ښه رنګا رنګ خواړه ورکول. خودبلې خوا ګیدړ هم په کرار نه و ناست، شپه او ورځ یې د نویو چالونو په لټه سبا کول.

دورځو نه یوه ورځ د ځنګل پاچا زمري ته ورغی او د خوشامندونه په ډکه خوله یې ورته وویل:

ـ ای دځنګل پاچا! ستا له پاره مې یو ډیر ښه ښکار لیدلی دی. داسې خوږه غوښه یې ده چې تابه په ټول عمر څکلې هم نه وي.

زمري په خوښۍ ورته وویل:

- ستا غوندې هوښیار اشنا نه مې، دهمداسې یوه زیری تمه لرله. ځکه چې د ځنګله دځناور د غوښو نه مې زړه تور شوی، نن باید داسې غوښه وخورم. چې په ټول عمر مې نه وي خوړلې.

ګیدړ ورته وویل:

-نو بیا خو په ما پسې راځه!

ګیدړ مخکې او زمري ورپسې شو. پخه نیمه شپه د کلیوال د کلا مخ ته ورسیدل.

ګیدړ زمري ته مخ ورواړولو او ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای دځنګل پاچا ! ښه به داوی تر سهاره صبر وکړو ځو زموږ ښکار له کوره راووځی

زمري د تایید سر ورته وخوځاوه او بیا یې زیاته کړه:

ـ تر سهاره خو ډیر وخت دی، زیات مزل مو کړی، زه او ته دواړه ستړي شوي یو، ښه به وي چې یوه شیبه خوب وکړو.

ګیدړ هم ورسره ومنله دواړه په درا نه خوب ویده شول. په کور کې د پیرې وار د موږک و ، هغه چې د ځار له پاره له کوره بهر راووت ، ګوری چې کیدړ او زمری دواړه د کلا په دروازه کی ویده پراته دی.

موږک په بیړه کورته ننوت ، پیشو او سپی یې دواړه له خوبه را ویښ کړل. هغوی چې د زمری له راتګ نه خبر شول دواړو په ژړا پیل وکړخو موږک په غوسه ورته وویل:

ـ په ژړا دمرګ نه ځان نه شی خلاصولی، راځی چې کینو په خپلو کې مشوره وکړو او دځان د خلاصون له پاره یوه لاره چاره پید ا کړو.

سپی په ځوړند سره موږک ته وویل: له ما او پیشو نه خولاره ورکه ده، ته چې هر امر کوی ، زه او پیشو به یې دواړه منو.

موږک وویل:

ـ ښه ده چې تاسو دواړو ماته خپل واک راکړ نو د زمری نه د خلاصون لاره ماته معلومه ده .

پیشو په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

ـ ته څه وایې موږ که وروره ! زمری دټولو حیواناتو پاچا دی ، دهغه نه ځان خلاصول د خوب لیدل دی.

موږک په ځواب کې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ مه وراخطا کیږی. څه چې زه درته وایم تاسو دواړه به هماغسی کوی.

سپی وویل:

ښه ده ته مخکی شه موږ درپسی یو.

موږک وویل:

- تاسو دواړه به لږ صبر وکړی. زه ورځم یو ځل یې ګورم چې ګیدړ او زمری په رښتینی ویده دی او که موږ او تاسو ته یې چل ول جوړ کړی.

پیشو وویل:

ــ ډیره ښه خبره دې وکړه ، ځه وروره ته ورشه. ته ډیر کوچنې یې ، تا ته څه نه وایي.

موږک غلی غلی ورغی، د زمری په شا ښکته پورته وګرځیده ، خو زمری هیڅ ځان ونه خوځاوه. بیا یې پیشو او سپی ته اشاره وکړه چې راځی !

سپی او پیشو دواړه دموږک په امر ورننږدی شول.

موږک غلی پیشو ته وویل:

زمری ویده دی. ته به ورشې او ناڅاپه به په زمري خپل تیره نوکان ښخ کړې او بیا به وتښتې.

پیشو همداسی وکړل. زمری چې راویښ شو ګوری شاوخوا یې هیڅوک نه شته فکر یې وکړ چې دا ټوله دسیسه همدې مکار ګیدړ ورته جوړه کړی ده. سمدلاسه یې په خپل څنګ کې په خوب ویده ګیدړ حلمه وکړه او دغه په مرې یې خپلې داړې ټینګی کړی. ګیدړ یې ځای په ځای وواژه او پخپله په راغلې لار نا امیده د ځنګله په لور رهي شو

کلیوال چې سهار له کوره راووت ګوری ګیدړ دکلا تر مخ مړ پروت دی ، سپی ، پیشو او موږک دریواړه ورته ولاړ دي او خپله خوشالي څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

.دکورخاوند ډاډه شو چې نور يې جرګان دګيدړله خطره په امان دي نو دريواړه يې له کوره وشړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرتي لالا

نوم يې (صا بر) و خو په نامه چا نه پيژانده ، په ټول کلي کې په ((غیرتي لالا)) مشهور و. ځکه هغه به تل د خپلی هرې خبری وروسته همدا خبره تکرار وله:

((غیرت ښه شی دی، د بې غیرته سړي قبر په هديره کې معلوم وي))

غیرتي لالا رښتيا هم ډير تريخ سړی و، مچ يی په خپله پوزه نه پريښود . چا ورسره د يوې نه دويمه خبره نه شوه کولای.

يوه ورځ موږ سره د ژمی پيتاوي ته ناست و. چا يو څه ويل او چا بل څه... !

د خبرو اترو په ترځ کی غیرتي لالا د خپل تربور سره په دې خبره اختلاف پيدا شو چی تربور يې ويل د بر کلي د سپين ګل خان د کلا برج لوړ دی اغیرتي لالا ورته ويل چی نه ، د کوز کلي د سورګل خان د کلا برج لوړ دی.

يوه د يوه نه منله او بل د بل نه منله .

يوه ورته ويل: ستا پلار به يی هم را باندې و نه مني

بل ورته ويل: ستا نيکه به يې هم را باندې ونه مني

ـ ستا غور نيکه به يې هم راباندې ونه مني

ـ ستا ټر نيکه به يې هم راباندې ونه مني.

خبره چې غور او ټر ته ورسيده نو دواړو يو بل له ګريوانو ونيول . د سوک او څپيړی سيالي پيل شوه. په دې کش او ګير کې د غیرتي لالا پښه ښويه شوه او په ځمکه را ولويده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيرتي لالا چی را پورته شو نو ځان ورته ډير بی غيرته معلوم شو ځکه چې تربور د ټولو کليوالو په منځ کې راځملولی و.

وينه يی په جوش راغله، له بدې نه يی تومانچه را وويستله او په خپل تر بوريی تشه کړه.

په سبا ورځ تربور خوارکی تورو خاورو او غيرتی لالا د زندان تورو کوټو ته لاړ.

شپې او ورځې تيريدې. د غيرتی لالا کورنی د تربورانو له ويرې خپل کور او کلی پريښود او ښار ته يی کډه وکړه.

د ورځو نه يوه ورځ مې غيرتي لالا په زړه ووريده ، نيت مې وکړ يو ځل يې له نيږدې نه وګورم .ځکه له يوې خوا مې کليوال او له بلې خوا مې يوه ګوته يار هم و . د ليدو لپاره نيغ زندان ته ورغلم

د غيرتي لالا چی په ما سترګې ولګيدې نو زيات خوشحاله شو. دروغبړ نه وروسته يې وويل:

ـ اشنا په ډير ښه وخت کې راغلې ، يوه شيبه دمخه مې د مور له خوا لومړنی ليک را غی داچې زه يې د لوستلو نه عاجز يم نودابه راته ته لولې ، بيا يې جيب ته لاس کړ او دمور ليک يې راته وسپاره.

ما د ځان سره د ليک په لوستلو پيل وکړ چې قيرتي لالا په غوسه وويل:

ـ د ځان سره به نه ښيږې ، په زوره زوره يې ووايه چې زه يې هم واورم.

ښه مې ورته وکړه او بيا مې د هغه د مور ليک ورته داسې واوراوه:

ـ زما د کلونو بنديوانه زويه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام علیکم ! خدای دې زویه په ستړه راته روغ او جوړ لره . زموږ له خوا نه هیڅ اندیښنه مه کوه ، له هغې ورځې چې ته بندي شوی یې په موږ هیڅ تنګسه نه ده راغلې...

زه له سهاره تر ماښامه په ښار کې سوال او ګدایي کوم او چې شپې کورته راځم نو شکر دی یو څه نغدې پیسې راوړم.

پیغله لور او میرمن دی هم تکړه دی، هغوی دواړه سهار له کوره وځي او د خلکو په کورونو کې خیرنې جامې او یا لوښي مومنځي، هغوي هم یو څه راوړي.

زوی ګوتې دې ښونځی پریښود ، له بدو سترګو دی ساتلی وي نامې خدای ډیر تکړه دی. اوس په یوه هوټل کې په ګیډه مزدور دی او موږ یې له خوراک، څښاک نه بیغمه یو. خوبیا هم تکړه دی چې شپې کورته راځي نو په هوټل کې د خلکو نه پاتې شوني خواړه ماړه هم له ځان سره راوړي.

نور څه د لیکلو له پاره نه لرم. که کوم شی ته اړتیا لرې ، مونږ ته لیک را ولیږه. ستامهربانه مور

غیرتی لالا چې د خپلې مور لیک ښه په غور واوریده نو په کړس، کړس یې وخندل ، په خپلو غټو غټو بریتونو یې لاس تیر کړ او بیایې وویل:

وا دی وریده اشنا ! د غیرتي سړی خته غیرتي وی. غیرت ښه شی دی د بې غیرته سړی قبر په هدیره کې معلوم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو بوجۍ

زموږ په هيواد کې د حکومتي مامورينو جيب تل سپيره وي خو چې تنخوا يې هم په خپل وخت حواله نه شي او د کورنۍ شمير يې هم زيات وي نو بيا راشه که تو ديږې.

دوه مياشتې په دې نامه چې تخصيص نه دی راغلی زموږ تنخوا ځنډيدلې وه او په کور کې هم د اوړو دومره ګرد نه و چې بيګاه ته مو ترې ډوډۍ پخه کړې وای . په خوارۍ او زارۍ مې د يوه اوبل نه دومره پيسې پور کړې چې بس يوه بوجۍ اوړه پرې واخلم:

په يوه منډه مې د اوړو منډايي ته په دې خاطر ځان ورساوه چې يو څه ارزانه په لاس راشي. د اوړو بوجۍ مې واخيسته پنډۍ ته مې په لاسی کراچۍ کې بار کړه ، هغه د مخه او زه ورپسې شوم.

د اوړی بده ګرمۍ وه، د ټول وجود نه مې د ويالې د اوبو په څير د خولو سيلاب روان و. زيات تږی شوم. پنډۍ ته مې وويل ته ځه او زه درپسی ځان درسوم.

د اوبو خرخونکی په مخ کې ودريدم او د اوبو ډک ګيلاس مې شونډو ته نږدې کاوه چې ناڅاپه په اوږه باندې کوم چا سخته څپيړه راکړه.

څپيړه نه وه، د ټوپک ګولۍ وه. په ټول وجود مې ورته د سر نه تر پښو پورې اوربل شو. خو چې مخ مې ورواړاوه ، ځان مې غلی ونيوه ، ځکه چې هغه زمونږ د دفتر يو پخوانی همکار و چې اوس په بل ځای کې کارکوي.

.سمدلاسه راغاړی وت. لس، پنځلس دقيقې خوې په سترۍ مه شې، خوار مشی تير شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماغوښتل ورته ووایم چې د اوړو بوجۍ مې پنډۍ ته ورکړی خو هغه زما خبره په نیمایی کې غوڅه کړه او په خپلو خبرو کې یې داسې را ګیر کړم چې ما هر څو مره وسه کوله ځان تري خلاص کړم خو د سریښو غوندې راپورې کلک نښتی و. بس په یو ساه یې په خبرو راته داسې پیل وکړ:

..... پرون سهار چې له خوبه را پاڅیدم، ځګروکو مې ډیر درد کاوه خو چې د وړو مور د شیدو د خوندور چای ډکه چاینکه په مخ کې راته کیښوده او څلور پنځه پیالی مې په مزه مزه ورنه وڅښلی نو د ځګروکو درد مې هم ښه شو.

زه په کور کې دوه جوړه بوټان لرم. یو تور او بل نصواری رنګ لری. په دې ورځ مې تور بوټان په پښو کړل. چې له کوره راوتم او بیا ښاری بس ته وختم نو په موټر کې ډیره ټمبه ټیله وه. تور بوټان یې راته له کاره وویستل. چې له ښاري بس نه کوزشوم نو لومړی مې خپل تور بوټان پاک کړل.

په ښار کې می هیڅ کار نه و. ټوله ورځ مې په ښار کې په خوشی ګرځیدو تیره کړه. ماښام چې کورته راغلم نو ښه ستړ ی وم. د وړو مور دې کور اباد وي، زما په زړه خواړه یې پاخه کړی و. په خوند خوند مې وخوړل او دخوراک نه وروسته سمدلاسه ویده شوم.

څه به دې سر خوږوم چې څنګه ویده شوم په خوب کې مې لیدل ، یو لوی د ښامار غوندی مار زما خواته را روان دی، زه د ویرې نه داسې لړزیدم لکه په ونه کې چې پاڼه دباد سیلۍ خوځوی. یو ناڅاپه ته را پیدا شوې او په مار دې د یو غټ کاڼی ګوذار وکړ. .. ستا د ګوذار سره سم مار ځای په ځای مړ شو او زه دې دمار له چیچلو خلاص کړم همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې هغه شیبه را په زړه کړم، زړه مې غواړی چې دا ټنډه دې ښکل کړم.

پخواني همکار چې زما د ټنډی ښکلولو ته ځان جوړ اوه، ناڅاپه مې د خپلو اوړو بوجۍ را په زړه شوه. د اوبو ډک ګیلاس مې بیرته کیښود او د لیونی غوندې مې په منډو پیل وکړ.

ټول ښار مې د یو سر نه بل سر ته ځو ځو ځلې ګز وپل کړ ،هره خوا به مې ترور ترور کتل او دهرچا نه به مې د پنډي د لیدو پوښتنه کوله خو نه د پنډی درک و او نه زما د اوړو د بوجۍ

په دې توګه مې دخبرو د بوجۍ په پیدا کیدو ، خپله د اوړو بوجۍ له لاسه ورکړه.

۱۳۷۵ ل کال ـ جلال اباد

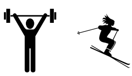

طرحه

د یارانو یاد

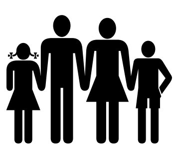

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې لري، یاران مې ډیر وو، خو په ټولو کې مې یو یار ډیر یادیږي، هر چیرته چې وي خدای دې ژوندی لري.

نوم یې (مرچکی) و، خوپه خوږوالي کې د ګوړې نه هم خوږو. ډیر عجیبه سړی و، تل به یې خوله له خندا ډکه وه، د زغم او حوصلې خویې هیڅ پوښتنه مه کوه، چې لس څپیړې دې وهلی وای، ویلي به یې نه وای چې ستا په مخ څو سترګې دي ؟

.په ټول کلي کې به د هغه د ښه سړیتوب خبرې کیدلې نو ځکه به ځنو کلیوالو ویل:

ـ کاشکې د مرچکي نوم شیرین وای او د شیرین نوم مرچکی وای.

(شیرین) زمونږ بل یار و، نوم یې شیرین و، خو د مرچکی نه هم تریخ و. د یوې خبرې نه، بله چا ورسره نه شوه کولی. په نه خبره به د هر چا سره لاس او ګریوان و. خو ددې ټول تر یخوالي سره بیا هم خلکو ورته 0د شیرین غږ کاوه. ځکه چې نوم یې شیرین و.

نه پوهیږم (تورګل) یاربه په کوم وطن وي......؟

ډیر ښایسته سړی و. درنګ له پلوه د سپینې پاغوندې نه هم تک سپین و، خو مور او پلار له دې ویرې چې د نظره نه شي، نوم یې تورګل پرې ایښی و. کلیوالو بیا ګل ورنه شکولی و او ((توری)) به یې ورته وایه.

توری ښه غټ پټ ،هډور او چیناري سړی و، تل به یې پاکې، ښایسته او نوې جامې اغوستې وې .

په اول ځل به چې څوک ورسره مخامخ شو ، د هغه باډي ، کش پش ، ښایسته، پاکې او سپینې جا مې ولیدې، نو فکر به یې کاوه چې په څلور کنجه دنیا کې به له توري نه هوښیار، پوه او ځیرک سړی نه وي. خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې په خبرو پیل وکړ او یو غر به یې په بل غر وویشت، نو ژربه پوه شوې چې سړی مړی نه دی، بس په سر کې یې د مغزو په ځای بوس پراته دي.

ځینو کلیوالو خو به کله نا کله دا خبره هم کوله:

ـ کاشکې باډي د تور ګل وای او هوښیاري د ښایسته ګل !!!.

(ښایسته ګل) زمونږ یو بل یارو. نوم یې ښایسته ګل و، خو د بدرنګو نه لابدرنګ و.وچ پوچ، تش د څو هډوکو یو اسکلیټ و. پلنه پوزه ، پیړې شونډې، ببرې وروځې، پیړ غوږونه، غټ سر، ټیټه ونه، تک زیړ اوږده غاښونه، بس دا سې یو شی ولکه یوماشوم چې کیني او د خټونه یوه څیره جوړه کړي. خو په پوهه او هوښیارۍ کې دومره وړاندې وچې شل تورګله په یوه ښایسته ګل پسې نه شورسیدای.

د دې ټولو بدرنګیو سره سره بیاهم خلکو ورته ښایسته ګل ویل ،ځکه چې نوم یې ښایسته ګل و.

نه پوهیږم زمونږ (سخي) یار به مړوي او که ژوندی؟

زمونږ په منځ کې هغه ډیر پیسه داراو پیسه دوست و. ښې ډیرې پیسې یې لرلې، خو نه یې پخپله خوړلې او نه یې بل چاته ور کولې.

هغه ورځ مې ښه په یاد ده چې د ګاونډي زوی په منډه راغی او په ژړغوني غږ یې ورته وویل::

ـ سخي کا کا ! پلار مې مړ دی، د کفن پیسې نه لرم، که یو څو روپۍ په پور راکړې، ټول عمر به درته دعا ګا نې کوم.

سخي یار چې دا خبره واوریده، نو په ټنده یې دولس بجې شوې او بیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

ـ پلار دې خدای وبخښه ، خو وراره ما سره د پیسو خزانه نه شته ، ځه ورشه د بل چا نه یې واخله

: له دې ټولو کروړو سره بیا هم خلکو ورته سخي ویلو ، ځکه چې نوم یې سخي و او د انوم وربانديې مورا و پلار ایښی و

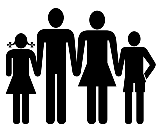

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی تاریخ !

وایي: د هیواد مشهور او وتلي تاریخ پوه ، د هیواد نه لري د مهاجرت او پردیسۍ په وطن کې د خپلو هیوادوالو د جهاد، اتلولی او میړانې تاریخ لیکه چې نا څاپه سپین ، تور او شنه بیرغونه ورپیدل ، ورسره سم دا نارې هم پورته شوې : ازادی، ازادی، ازادی....

وتلي تاریخ پوه چې دازادۍ غږ واوریده نو ژر، ژر یې خپلې عینکې په سترګو کړی، ښه ډیر رنګارنګ قلمونه یې د خپل کمیس په مخامخ جیب کې قطار کړل ، یو پنډل سپین کاغذ یې هم د ځان سره واخیست او په بیړه یې کابل ته ځان ورساوه.چې پاتې تاریخ په کابل کې ولیکي .

کابل ته درسیدو سره سم پغمان ته لاړ ، د طاق ظفر نه یې پیل وکړ، د دارلامان ماڼی، د تاج بیګ قصر، ملي موزیم، د بابر باغ ، د چهلستون ماڼی، د دهمزنګ منار، ملي ګالری، د کابل تاریخي چارچته، د پل خشتی جامع جومات، د ساعت برج، د عیدګاه جومات ، د میوند د شهیدانو څلی، سپاهي ګمنام څلی، د استقلال منار ، د اعیلحضرت نادرشاه مقبره او داسې نورو تاریخي ځایونو په لټه کې شو

خو دا ټول تاریخي ابدات د ازادی د جنګ نه وروسته د ((چوکۍ)) په جنګ) کې له منځه تللي وو.

د هغه لیکلی تاریخ نیمګړی پاتې شو او اوس د پیښور په ښار کې د سرک په غاړه ناست دی کله الوګان، کله ګلپیان او کله ټیپر خرخوی خو د ټرافیکو د ځورونې او ډبونې نه زیات ګیله من ښکاری.

۱۳۷۵ل کال ـ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه سرونه ، غټ منصبونه !

په لومړۍ ورځ چې نوي ريس د رياست دفترته راننوت ، د بدرګه کوونکو د لاسونه په پړقا کې د رياست کارکونکوتودې مبارکۍ ورکړې د لنډې معرفۍ نه وروسته چې کله ريس په خپله چوکۍ کيناست او د خپل لاس لاندې مامورينو ته يې وکتل ، ناڅاپه د رياست د چوکۍ نه پورته شو

خپل سريې په دواړ لاسونو کلک ونيوه او په وارخطايې وويل :

ـ ای خلکو ! زما په سترګو څه وشول ، تاسو ټول ولاړکسان ما ته د ميږيانو په څير واړه ښکاری .

په دفتر کې ولاړو خلکو يو بل ته حيرانی حيرانی وکتل

د چوپتيا فضا خپره شوه خو د رياست چپړاسي چې پوره څلو پښت کاله په دې رياست کې د بيلا بيلو ريسانو سره کار کړی و د چوپتيا فضا داسې ماته کړه :

ـ ريس صيب ! هيڅ انديښنه مه کوی ، تاسو کومه ناروغي نه لری ځکه دا رياست ډير غټ اوستاسو سرووړوکی دی .ځکه خو په دې چوکۍ غټ خلک درته واړه ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویره !

په خپل کور کې ویره، د خدای (ج) په کور کې ویره
په کلي کې ویره ، په ښار کې ویره
په غره کې ویره ، په دښته کې ویره
د ژوند هره شیبه ، په هر ځای کې له ویرې او ډار څخه ډکه وه
ځکه خو په رڼا ورځ ، د لویې لارې په سر ، دوه تنه یو بل ته په څو متری‌ کې مخامخ ودریدل. که څه هم دوي یو بل نه پیژندل او لاره هم ښه لویه وه خو بیا هم یو په بل نه ورتلل ځکه: .
یو له دې ډاریده چې مخاخ کس یې ځان وژونکی(انتحاري) نه وي
بل له دې ډاریده چې مقابل لوری یې (جاسوس) نه وي.
ورځ شپه شوه او د شپې په تیاره کې دواړه یو له بل نه ورک شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ او ټيټ کلتور ؟؟؟

د پنډي (جوالي) پړی په اوږه پروت و
د ښار په لوي واټ کې په دې امید روان و که څوک پرې کوم پنډ ، له یوه ځایه بل ځای ته یوسي او بیګاه ته د خپلو بچیانو له پاره یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کړي.
.د تګ په وخت کې یې ناڅاپه د سرک په غاړه د کیلې په پوټکی سترګې ولګیدې
هغه یې را پورته کړ ، څو قدمه وړاندې لاړ او د خځلو په ډیران یې واچاوه.
شیبه تیره نه وه چې یو لوکس موټر یې په خوا کې ودریده
د موټر ښیښه خلاصه شوه ، په موټر کې ناست فیشني ځوان د کیلو او مالټو له پوټکو نه ډکه پلاستیکي کڅوړه یې په پاخه سرک وغورځوله .
پنډي لومړی لوکس موټر ته او بیا یې د سرک په سر هرې خو د کیلو او مالټو خورو ورو پوټکو ته په حیرانۍ وکتل
خپل سر یې و خوځاوه خو پوه نه شوم چې په زړه کې یې څه تیر شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطي !

په ژوند کې هر څوک غلطي کوي:
ـ بزګر لو کاوه ، په غلطۍ کې ورنه خپله ګوته پرې شوه .
ـ ډاکټر ناروغ ته نسخه ورکړه، په نسخه کې يې غلطي وکړه ناروغ يې مړ شو.
ـ انجنير د کور په ډيزاين کې غلطي کړه وه ، کور ونړيده ، ټوله کورنۍ په کې مړه شوه
ـ ولسمشر سياست کاوه ، په سياست کې يې غلطي وکړه ټول ولس او ملت يې تباه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث

د کلي ډیر شتمن خان و
هرڅه یې ډیروو خو زوي یې یو و.
تل به له دې ځوریده.، خدای مه کړه که په زوي یې څه وشي
میراث به یې تربورانو ته پاتې شي
له همدې ویرې یې:
په ۱۴ کلنۍ کې خپل زوي ته ښځه وکړه.
چې کال دوه تیر شول د زوي یې اولاد په نصیب نه شو.
په ۱۷ کلنۍ کې یې دویمه ښځه ورته وکړه ، په ۲۰ کلنۍ کې دریمه ښځه،
په ۲۵ کنۍ کې یې څلورمه ښځه ورته وکړه
د زوي یې بیا هم اولاد په برخه نه شو
د څلورو ودونو وروسته ډاکتر ته لاړ
ډاکټر لابراتوار ته ولیږه
د لابراتوار په نتیجو کې معلومه شوه
د خان زوي د اولاد دزیږون وړتیا نه لري.

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

هغه ورځ چې زه او ته ، یو بل ته مخامخ شو
ما سلام درکړ ، تا هیڅ ځواب را نه کړ
ما درته و خندل ، تا په غوسه راته وکتل.
زه چې د خپل منزل په لور روان شوم...
ډیر خوشاله وم.
ته چې تللې...
له غوسې نه تک سور وې.
ما د خوښۍ نه
د شپې ، ښه ارام خوب وکړ
خو تا شپه تر سهاره په ویښه تیر کړه
– پوهیږې ولې ؟
ځکه چې :
ستا په زړه کې (کرکه) اوسي
او زما په زړه کې (مینه) اوسي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library